

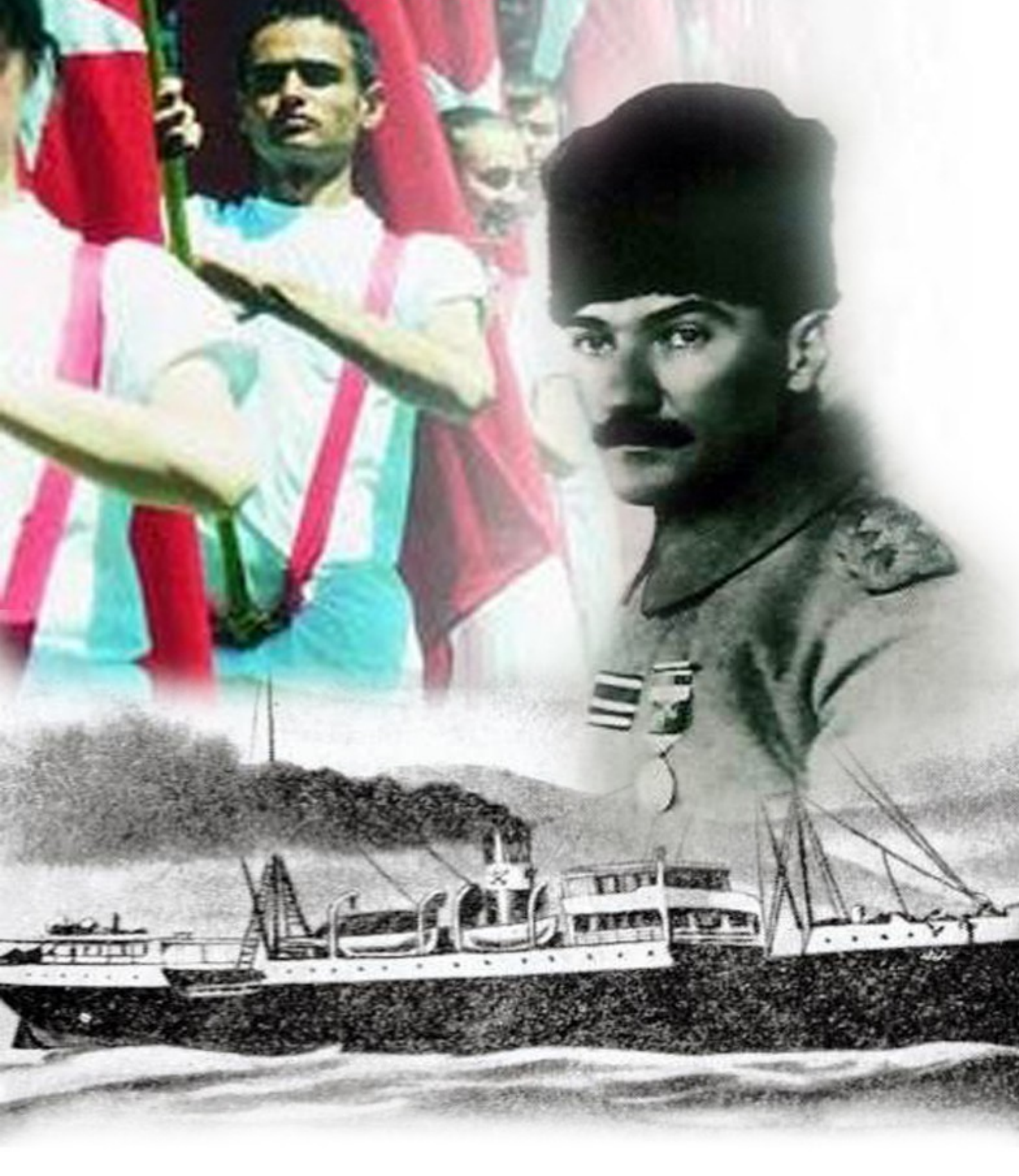

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

Mayıs 2005
17. Sayı

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

Adalar Denizinden Altayların daha
ötesine kadar bütün Türk gençliğine....

Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.
Sen bütün varlığına yurdumuzun malısın.
Sen bir insan değilsin; ne kemiksin, ne de et;
Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.

Izdırap çek, inleme... Ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da, bir aczdır göz yaşın;
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın.

Ezilmekten çekinme... Gerilmekten sakın!
İradenle olmalı bütün uzaklar yakın,
Dolu dizgin yaparken ülküne doğru akın
Ateşe atılmalı, denize dalmalısın.

Ölümlerden sakınma, meyus olmaktan utan!
Bir kere düşün nedir seni dünyada tutan?
Mefkuresinden başka her varlığı unutan
Kahramanlar gibi sen, ebedi kalmalısın...

Sen ne elde ve dilde gezen billur bir sağrak,
Ne de sıska bir göğüse takılan bir çiçeksin;
Senin de bu dünyada nasibin var: Savaşmak!..
Kayalarla güreşip dağlarda öleceksin.

Yoldaşlık ederekten gökte güneşle, ayla
Aşarsın tepe, ırmak; yürürsün ova, yayla...
Hayata ne biçimde geldinse bir borayla
Daha sert bir kasırğa içinde biteceksin.

Kızıl Elma uğrunda kılıç çekince kından
Bahtiyarlık denen şey artık geçmez yakından;
Mesut olup gülmeyi sök, çıkar hatırandan.
Belki öldükten sonra bir parça güleceksin.

Yüz paralık kurşunla gider "Hayat" dediğin;
"Tanrı Yolu" uzaktır; erken kalk, sıkı giyin.
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızıl Elma'na varmadan öleceksin.

Belki bir gün çöllerde kaybedersin eşini,
Belki bir gün ağlarsın kaçtı diye karına.
Işıksız kulübende boranın esişini
Dinleyerek çıkarsın bir ümitsiz yarına.

Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca;
Bir gün sabrın tükenir... Silahını kapınca
Haykırarak çıkarsın yurdunun dağlarına...

Hayatın kamçısıyla sızar derinden kanlar,
Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?
Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına.

Hey arkadaş! Bu yolda ben de coşkun bir selim,
Beraberiz seninle, işte elinde elim.
Seninle bu hayatın gel beraber gülelim
Ölümüne, gamına, tipisine, karına...

Atandan kalmış olan kılıcı iyi bile,
Onu bütün gücünle vuracaksın çağında.
Savaş...Bunun tadını ey Türk sen bulamazsın,
Ne sevgili yanında, ne baba ocağında.

Savaşmaktan kaçınır, kim varsa alını kara;
Kan dökmeyi bilenler hükmeder topraklara...
Kazanmanın sırrını bilmiyorsan git, ara
"Çanakkale" ufkunda, "Sakarya" toprağında.

Siyasette muhabbet... Hepsi yalan palavra...
Doğru sözü "Kül Tegin" kitabesinde ara...
Lenin'den bahsederse karşında bir maskara
Bir tebessüm belirsin sadece dudağında.

Yatağında ölmeyi hatırandan sök, çıkar!
Döşeğin kara toprak, yorganındır belki kar...
Sen gurbette kalırsan, ben ölürsem ne çıkar?
Ruhlarımız buluşur elbet Tanrıdağı'nda...

Mukadderat isterse seni yoldan çevirsin,
Sen hele bu yollarda yıpranarak aşın da,
Varsın bütün ömrünce bir an nasip olmasın
Yorgunluğunu gidermek serin bir su başında.

Bir gülüşten ne çıkar, ne çıkar ağlamaktan?
Kullar kancıklık eder, bela bulursun Hak'tan.
Gün olur ki bir yudum su ararsın bataktan,
Gün olur ki bir tutam tuz bulunmaz aşında.

Bir çığ gibi yürürsün bir lahza durmaksızın,
Bir ilahi kaynaktan geliyor çünkü hızın.
Duygular ölmüştür... Tapınılan bir kızın
Bir füsün bulamazsın gözlerinde, kaşında.

Iztırabı kanına kat da göz kırpmadan iç!
Varsın gülsün ardından, ne çıkar, bir iki piç...
Bu varlık dünyasında yalnız senin hiç mi hiç
Bir şeyin olmayacak... Hatta mezar taşın da...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi

MAYIS 2005

Yıl: 2 Sayı: 17

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN

oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ

İlhan KURTKAN

Ahmet KÜÇÜKEL

Atilla İDİL

Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova

Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: 19 Mayıs

4 16 DEVLET MASALI ve UYDURMA BAYRAKLAR H.Nihal ATSIZ

7 KISA KISA... Ozan RUHSATİOĞLU

9 BİR YIL SONRA... Oğuz KARAHAN

11 KÜRD TERÖRÜNDE YENİ BOYUT Atilla İDİL

12 TÜRKÇÜ - TOPLUMCU İKTİSAT Tolunay KUTOĞLU

14 YIKICI ESERLER Nejdet SANÇAR

16 BAYRAĞIM Semra KANAT

18 SİVİL ÖRÜMCEĞİN AĞINDA

22 ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİ GÖKTÜRK KARADUMAN

23 SOYQIRIM YALANININ TARİHİ ve SİYASİ KÖKLERİ Sevinç MAMMADOVA

30 MİLLİYETÇİLER ÜZERİNE OPERASYONLAR BAŞLATILDI Kurtuluş CESURTURK

30 ÖLÜMÜNÜN 600. YILDÖNÜMÜNDE EMİR TİMUR VE MİRASI SEMPOZYUMU

33 TÜRK YİĞİTLERİ

36 19 MAYIS

16 DEVLET MASALI ve UYDURMA BAYRAKLAR

■ H.NİHAL ATSIZ

Son zamanlarda basında görülen haberlerle ve TRT'nin bastırıldığı bir takvimle Türklerin şimdiye kadar 16 büyük devlet kurduğunu, bu yüzden Türkiye Cumhurbaşkanlığı forsunada 16 yıldız bulunduğu iddiaları öne sürüldü.

Her şeyimiz gibi tarihimiz de henüz kesin şeklini almış değildir. Türk tarihi nerden başlayıp hangi gidişi takip eder, kimler Türk'tür? Bunlar henüz belli değildir. Daha önce de belirttiğimiz gibi bazı büyük şahsiyetlerin Türk olup olmadığı üzerinde bile tarihçilerimiz arasında birlik yoktur. Durum bu merkezde iken, şimdiye kadar 16 büyük Türk devletinin kurulduğu ve Türkiye'nin bunların vârisi olduğu hakkındaki iddia, şüphesiz, çok su götürür bir iddiadır.

Şimdiye kadar 16 büyük Türk devleti kurulduğu hakkındaki kararı kimin verdiği belli değildir. Tarih bilginlerinin konusu olan bu konu için ciddi bir kurultayın toplanması gerekirdi. Böyle bir kurultay toplanmış değildir. Ayrıca bu kadar büyük ve tesirli bir fikir için yalnız tarih bilginlerinin toplanması da yeterli sayılmaz. Bu tarih mirasından söz edilirken işe milli kültür ve ülkenin taşıyıcıları olan kimselerin karışması da tarihî bir zarurettir.

Cumhurbaşkanlığı forsunadaki 16 yıldızın 16 büyük Türk devletini temsil ettiği hakkında şimdiye kadar benim hiçbir bilgim yoktu. Bu gibi konularla ilgilenen birisi olarak ben bu sembolü bilmedikten sonra acaba bunu kimler biliyordu? Yoksa bu da bir millî sırdı da ancak şimdi mi açığa vurulması uygun görüldü?

16 Türk devleti efsanesini, sayın Tekin Erer'in Ocak 1969'da kendi sütununda yazdığı "Türklüğün 16 Avizesi" başlıklı makaleden öğrendim. Bu makalede sayılan 16 devlet arasında Samanlılar gibi Türk olmayan devlet bulunduğu gibi Akkoyunlular, Karakoyunlular,

Safeviler, Mısır Kölemenleri gibi büyük ve muhteşem Türk devletlerinden bahsedilmeyişi, hele cihan tarihinin en büyük imparatorluğu olan Çengiz devletinin anılmayışı konuyu daha başlangıçta sakat hale getirmektedir.

Bundan başka 16 devlet telâkkisi bizim millî ülkümüze, büyüklük düşüncemize, süreklilik vetîremize aynı zamanda tarihî gerçeklere de şiddetle aykırı düşmektedir.

16 büyük devlet... Tabii, Karamanoğulları ve daha küçükleri gibi ötekilerini de sayınca bu rakam kabarcak, en aşağı 50 devlet olacaktır. 50 devlet kurmayı bir başarı saymak, ilk bakışta mümkün görünebilir. Fakat madalyonun ters tarafına dönünce iş tamamıyla değişir. Adama sorarlar: Elli devlet kurdun da neden hiçbirini yaşatamadın? Neden kala kala orta çapta bir Türkiye Cumhuriyetine kaldın?". Zoraki tarih bilginleri tabii bu sorunun cevabını veremeyeceklerdir. Çünkü tarihî gerçek hiç de öyle değildir. 16 veya 50 devlet kurulmuş değildir. Gerçekte anayurtta bir, nihayet iki devlet kurulmuş, anayurt dışında da buna üç beş devlet daha eklenmiştir. O kadar. Bizi asıl ilgilendiren anayurdumuzdaki devlet olduğuna göre de konu bir veya iki devletin tarihinden ibaret kalmaktadır. Bu iki devlet Türkistan ve onun uzantıları olan doğu Avrupa'da kurulan devletle bugün Türkiye dediğimiz devletin kurulduğu Önyasya bölgesindeki devletten ibarettir ve ikincisi birkaç defa birincisine tâbi olmak suretiyle tarihteki Tek Türk Devleti prensibini devam ettirmiştir. Tek Devlet düşüncesi sembolik de olsa son zamanlara kadar devam etmiş, meselâ Sultan Aziz zamanında Doğu Türkistan'dan Çinlileri atan Atalık Gazi Yakub Han, Türkiye Devletini kendisine metbû tanımıştır.

Her şeyimiz gibi tarihimiz de henüz kesin şeklini almış değildir dedik. Bu yüzden okullarda

çocuklarımıza millî tarih terbiyesi verilememektedir. Tarihlerde hâlâ Sümerler'in veya Hititler'in Türk olduğu hakkındaki hezeyan tekrarlanmakta, bunu inanmadan öğrenen çocukta millî tarih sevgisi diye bir şey kalmamaktadır.

Türk tarihi bir bütündür. Devlet denilen nesneler ayrı hükümdarlar, hanedanlardır. Böyle olunca 16 Türk devleti masalı kendiliğinden yıkılır ve birbirinin devamı olan hanedanlarla Türk tarihindeki birlik karşımızda parıldar.

Türk tarihinin devletler adı altında parçalara bölünmesinin millî psikoloji üzerindeki yıkıcı tesirini kimse düşünmüyor. Mazideki millî devamlılığa inanmayan kimsenin bugünkü millî devamlılıktan da ümitsiz olacağı hesaba katılmıyor. Halbuki biraz mantık ve anlayış sahibi olanlar Türk tarihinin aralıksız bir bütün olduğunu kendiliğinden kavrayabilir.

Türkiye Cumhuriyeti gökten zembille inmemiştir. Osmanlı İmparatorluğu'nun devamıdır. Osmanlı İmparatorluğu, İlhanlı Devleti'nin uç beyliğinden doğmuştur; demek ki onun devamıdır. İlhanlı Devleti Anadolu'daki Selçuklu devletinin devamıdır. Anadolu'daki Selçuklu devleti ile Batı Türkistan ve İran'daki Harzemşahlar devleti Büyük Selçuklu Devletinin devamıdır. Büyük Selçuklu devleti Karahanlıların, Karahanlılar Uygurlar'ın, Uygurlar Gök Türkler'in, Gök Türkler Aparların, Aparlar Siyenpilerin, Siyenpiler Kunların devamıdır.

Bu devamlar kesintisiz, aralıksız bir tarihin kadrosudur. Yani biz, biri yıkılıp biri kurulan ayrı ayrı devletlerin değil, bir bütün halinde sürüp gelen bir devletin milletiyiz.

Bazen aynı zamanda birkaç hanedanın birden bulunup Türkeli'nin ayrı bölgelerinde hakimiyet kurması ve hatta bunların birbiriyle çarpışması bu kaidenin bozulduğunu göstermez. Bu durum Türk siyasî hakimiyet nazariyesinin, merkezîyetçi olmayan devlet telâkkisinin icabından başka bir şey değildir. Çünkü, hiç olmazsa nazarî halde bile, bu hanedanlardan bir tanesi ötekiler üzerinde hâkimiyete maliktir.

Buna rağmen bazen Türk tarihinde siyasî bütünlüğün parçalandığı olmamış değildir. Bunlar her milletin tarihinde görülen fetret zamanlarıdır.

Bizim tarihimizin son zamanlarında İstanbul'da ve Ankara'da iki ayrı hükûmetin bulunması bunun tipik bir örneğidir. Tarihî gerçek budur. İlkokuldan üniversiteye kadar tarihin böyle okutulması, böyle gösterilmesi lâzımdır. Türkler'in kafasında bir tarih birliği, tek devlet şuuru bulunmalıdır. Fakat bu şuurun yerleşmesi için önce Milli Eğitim Bakanlığı'nda, onun Talim ve Terbiye Kurulu'nda bu şuurun bulunması icap eder.

Son haftalarda TRT tarafından yayınlanan bir takvim aynı 16 devlet masalını tekrarlamak, üstelik 16 devlete 16 uydurma bayrak yakıştırmak bakımından dikkati çekmiştir. TRT umumiyetle sol eğilimli bir müessese olarak tanındığı için onun böyle Turancı bir takvim yayınlaması cidden şaşılacak bir davranıştır. Fakat 16 devletin her biri hakkında verilen bilgi ile Türk büyüklerine isnad olunan sözler yanlış veya uydurmadır. Meselâ: Büyük Kun İmparatorluğu'nun kuruluş yılı milâttan önce 204 olarak gösterilmiştir. 220 olacaktır. Kurucusu da Mete değil, Mete'nin babası Tuman Yabgu'dur. Mete'nin sözleriymiş gibi gösterilen Benden eyerimi isteyin vereyim, atımı isteyin vereyim; fakat vatanımdan hiç kimse bir karış toprak istemesin, vermem sözleri böyle değildir. Mete doğu komşuları olan Tung-huların kıymetli bir at ile zevcelerinden birini istemelerini, devletin o andaki zayıflığı dolayısıyla kabul etmiş, fakat toprak isteklerini reddederek Tung-huları yenmiştir. At ve kadın verildikten sonra çorak bir toprak parçasının ne değeri olur diyen beğlere karşı da at ve kadın şahsıma aitti, verdim. Fakat toprak milletindir cevabını vermişti. Bu iki şekil arasında büyük fark vardır. Keyfî olarak değiştirilemez.

Takvimin yaprakları altında Türk büyüklerine isnad olunan sözlerde de gelişigüzel tasarruflar olmuştur. Son zamanlarda sık sık görülen, Bilge Kağan'a ait Türk milleti titre ve kendine dön sözü de uydurmadır. Bu söz sadece Türk milleti! Düşün şeklindedir ve Bilge Kağan'ın ağzından söylenmiş olmakla beraber Yulğ Tegin tarafından yazılmıştır. Hele Gök Türkler'in en eski kağanlarından İstemi Kağan (yahut İstemi Bağatur Yabgu)'a isnad olunan erkekleri cesur, kadınları iffetli olan ulus egemen olur vecizesi tamamiyle uydurmadır. İstemi Kağan hakkındaki

tarihî bilgi o kadar azdır ki bu az bilgi arasında onun bir vecizesine raslamak imkânsızdır.

Bu yanlışlıkları birer birer saymağa ne imkân, ne de lüzum var. Fakat bayraklar hakkından konuşmak yerinde olacaktır .

16 muhayyel Türk devletinin 16 bayrağı da tamamen hayalî, uydurma ve yakıştırmadır. Bir kere, eski Türkler'de bayrak yok, tuğ vardır. Bayrak, tuğun gelişmesiyle daha sonraki yüzyıllarda doğmuştur. Yine bilindiği gibi eski Türklerde bir tek millî bayrak değil, türlü türlü bayraklar vardır. Osmanlı Türkleri'nin bayraklarından çoğu bilinmektedir. Her askerî birliğin, her korsanın, her kumandanın ayrı bayrağı olduğu malûmdur. Tek millî bayrak fikri yavaş yavaş gelişmiş ve bizim bugünkü bayrağımız bu son şeklini Sultan Abdülmecid zamanında almıştır.

Uydurma bayraklar arasındaki Hun bayrağında ejder mi, semender mi, kertenkele veya dinazor mu olduğu belli olmayan acayip yaratık şeklinin yer alması Türk tarihi hakkında hiçbir bilgiye malik olmamak demektir. Ejder, Çinlilerin sembolüdür. Türklerde ise kurt, doğan ve koyun kullanılmıştır.

Yine bu takvimde Batı Hunlarının (Orta Asya Hunları'nın son çağı demek istiyorlar) sapsarı, Harzemşahların kapkara bayraklarının hangi muhayyileden doğup uydurulduğu da cidden meraka değer.

Bir de Ötüken'in haritada şehir olarak gösterilmesi büyük bir yanlışlıktır. Bilindiği gibi Ötüken şehir değil, ormanlık bölgenin adıdır .

Kaş yaparken göz çıkarmak buna derler. TRT

TÜRKLERİN TÜRKÜSÜ

Dilek yolunda ölmek Türklere olmaz tasa,
Türk'e boyun eğdirir yalnız türeyle yasa;
Yedi ordu birleşip karşımızda parlarsa,
Onu kanla söndürüp parçalarız, yeneriz.

Biz Turfan'ı yarattık uyku uyurken batı,
Nuh doğmadan kişnedi ordularımızın atı.
Sorsan şöyle diyecek gök denilen şu çatı:
Türk gücü bir yıldırım, Türk bilgisi bir deniz.

Delinse yer, çökse gök yansa kül olsa dört
yan,

Yüce dileğe doğru yine yürürüz yayan.

Yıldırımdan tipiden kasırgadan yılmayan,

Ölümlerle eğlenen tunç yürekli Türklerimiz..

H. Nihal ATSIK

Ey Millî Eğitim Bakanlığı! Adının başındaki millî kelimesi doğru ise, bunun bizim anlamadığımız başka bir mânâsı yoksa önce sen Titre ve kendine dön de okullara bir millî tarih kitabı hazırlat ve Talim-Terbiye Dairesine Türk tarihinden anlayan bir iki seçkin üye bulup oturt. Türk çocuklarına Yunan, Roma, Bizans tarihleri yerine Türk tarihini öğret ve çamur gibi kâğıtlara basılıp eline alanda okuma zevki bırakmayan bugünkü müsabakalı (!) kitaplar yerine Türk ülküsüne uygun tek tarih kitabını yazdırarak yarınki nesillerin beynine millî tarih şuurunun çakılmasını sağla.

Yoksa nahiyeelerde lise, her şehirde yüksek okul açmakla Türkiye kalkınmaz. Kalkınmanın kuvveti önce yürekte doğar. Yürekteki kuvvet millî ülkeye bağlılıkla sağlanır. Millî ülkeye bağlılık için yurt ve tarih sevgisinin gönüllerde yaşaması lâzımdır. Millî futbol takımlarının listesini ezbere bilip de millî kahramanlardan haberi olmayan nesiller üniversitede, bugün görüldüğü gibi Türk bayrağını indirip yerine kırmızı bez parçasını asan şursuz serseriler haline gelir.

Türk milletinin kafası ve gönlü dinî (!), millî (!), sosyal (!) safsatalarla doldurulursa o artık Türk milleti olmaktan çıkar ve bu yakınlarda sık sık tekrarlandığı gibi Türkiye milleti veya Anadolu milleti haline gelir ki geçmişle ilgisi kesilmiş, mukaddesatsız, tekniği ileri olsa da kültürü ve ahlâkı olmayan bir Güney Amerika milletinden farkı kalmaz.

KISA KISA...

■ OZAN RUHSATIOĞLU

ozan@turan.tc

Özbekistan'daki Gelişmeler:

Andican şehrinde kökten dinci Hizb-ut Tahrir üyesi olduğu ve rejimi yıkararak yerinde şariat sistemini getirme gayretinde olduğu iddia edilen 23 işadammının tutuklanması ile Özbekistan'da da daha önce Kırgızistan'da yaşanan olaylara benzer olaylar başladı.

Kırgızistan 'dan farklı olarak Özbekistan bölgede ordu denilebilecek silahlı kuvvete sahip bir ülke ve Kerimov Kırgızistan'da ki olayların hemen ardından Soros Vakfı'nın bölgedeki faaliyetlerini yasaklamış ve dışarıdan gelebilecek sızmalara karşı sınırlarında olağanüstü tedbirler almıştı.

Her ne kadar Türkçüler olarak Kerimov yönetiminden pek memnun olmasak ta Afganistan ve Irak'ın işgalini ve Gürcistan,Ukrayna ve Kırgızistan'da gerçekleştirilen devrimleri göz önüne alındığında yaşanan olaylar diktatörlere karşı oyun kurmaktan ziyade ABD'nin Büyük Ortadoğu planının pis kokularını yaymaktadır.

Kerimov bu hareketi kökten dinci tehlikeyi bahane ederek muhalefeti top yekün ezme malzemesi olarak kullanabilir. Bu noktada ERK partisine görev düşmektedir. ERK partis gösterilerin akıllı bir siyasetle Kerimov'a malzeme verecek bir çizgiye gelmesini önlemelidir. Unutulmamalıdır ki yağının eliyle verilecek bir hükümette muktedir olmak mümkün değildir.

Kıbrıs :

Kıbrıs'ta son dönemdeki en önemli gelişmelerden bir tanesi Rumlar'ın Kuzey Kıbrıs'taki eski malları için dava açması ve gıyabi tutuklama kararı çıkartmasıdır.

"Loizidu Davası" ve türevi davalar Türk devletine karşı açıldığı için Kıbrıs Türkü'nün cebine dokunmamış dolayısıyla aklını başına getirememiştii ancak şimdiden 4 mahkumiyetle ve

yüz binlerce dolarlık tazminatla sonuçlanan davaların sayısı arttıkça Kıbrıs Türk'ünün Denктаş'ın kıymetini pek iyi anlayacağını düşünüyoruz.

Bu davaların hükümlerinin AB üyesi tüm ülkelerde geçerli olduğu ve sırada şimdiden 100 dava olduğu göz önüne alındığında Denктаş'ı indiren zihniyetin güvendiği dağlara kar yağdığı söylenebilir.

Türklerin urum tarafında bıraktığı malların çoğu ya kullanılamayacak derece tahrip edilmiş yada urum yönetimi tarafından zorunlu istimlak adı altında yok edilmiştir.

Oturduğu taşınmazların ve ekip biçtiği tarlaları %80'inin eski urum malı olan ve bin nasihatimizden nasiplenemeyen Kıbrıs Türk'ünün bu musibetlerden ders alması dileğiyle.

Öcalan'ın Yeniden Yargılanması:

AIHM Öcalan davası ile ilgili kararını geçiğimiz günlerde açıkladı ve Öcalan'ın adil yargılanmadığına hükmederek yeniden yargılanmasını tavsiye etti. Bu beklediğimiz bir şeydi. Nitekim AKP hükümeti de aynı sonucu beklediğinden ve halkın haklı tepkisinden çekindiğinden günlerce öncesinden "aman bu durumu iç politika malzemesi yapmayın" diye ağlamaya başladı.

Mesele iç politika değil Türk'ün haysiyeti meselesidir. Kurucuları arasında Bozkurt yazarlarının da bulunduğu Türkçü Turancılar Fikir Otağı (www.turkcuturancilar.com) üyeleri tarafından konu ile ilgili bir metin hazırlanmıştır. Duygularımıza tercüman olan bu metni aynen Bozkurt'da bize ayrılan bu alana taşıyoruz. Bir Türk'ün daha uyanmasına vesile olmak isteyen her Türk bu metni bir şekilde diğer Türkler'e ulaştırmanın yolunu aramalıdır.

15 Ağustos 1984 tarihinde Eruh ve Şemdinli İlçelerine yapılan baskın ile terör hayatına başlayan Abdullah Öcalan'ın örgütü PKK/KADEK günümüze kadar 5000'in üzerinde güvenlik görevlisini şehit bir o kadar sivil de katletmiştir.

Bu rakamlar elbette Öcalan'ın örgütünün yaptığı eylemlerin ilk etapta görünen ama küçük bir kısmıdır.

Geliri yüksek, nakliyesi kolay, alıcısı bol, tedavüldeki değerli para karşılığı takası mümkün, üretimi kolay, pazarlama ağı kolay kurulabilen bir mal olan uyuşturucu Öcalan'ın terör örgütünün başlıca kaynaklarından biri olmuştur.

Örgüte gelir getirmek için gerçekleştirilen **soygun, gasp kapkaç, sahtecilik ve uyuşturucu ticareti** gibi kanuna aykırı faaliyetler sonucu kaç ocağın söndüğüne kaç ailenin dağıldığına dair net rakamlara ulaşmak zordur.

İşte bu işleri gerçekleştiren örgütün başkanı Abdullah Öcalan 15 Şubat 1999 günü Suriye, Rusya, İtalya ve Kenya (Yunanistan büyükelçiliğinde himaye edilmiştir) seyahati sona ermiş Türk İstihbaratı ve özel tim mensuplarınca paket halinde Öcalanı Türkiye'ye getirmiştir.

Basiretsiz 57. dönem hükümeti yargı kararına ve milletin vicdanına rağmen Öcalan'ı asamayınca halkın büyük oranda desteğini yitirmiş ve tepkisel oyları toparlayan AKP yapılan seçimlerde tek başına iktidar olmuştur.

Aileden yeminli Türk düşmanları tarafından yönetilen **AKP'nin ihanetinin en açık delili meclis kürsüsünden 2 Ağustos 2002 Cuma günü AKP'nin beyni olarak nitelendirilen Mir Dengir Fırat'ın Abdullah Öcalan'ı kastederek sarf ettiği "Asamadınız! Asamazsınız! Asamayacaksınız!"** sözleri olmuştur.

Şimdi ise AB kemiği peşine takılmış hükümet binlerce insanın doğrudan, milyonlarca insanın dolaylı olarak kanını dökmüş nice ocakları dağıtmış Öcalan'ı AİHM kararları çerçevesinde yeniden yargılayacaktır ve hatta büyük ihtimalle

Öcalan'a mahkeme masrafları tazminatı olarak Türk milletinden topladığı ve Türk milletine 120.000 kurşun olarak dönecek 120.000 euroyu tazminat olarak verecektir.

PKK / KADEK terör örgütü mensuplarından ele geçirilen silah ve malzemenin bir kısmının Avrupa ülkelerince çeşitli yollar üzerinden bu örgüte verildiği, örgütün bu ülkelerde büro açmasına ve sözde meclislerini toplamasına izin verildiği, bu ülkelerin sözde emekli askerleri tarafından örgüt militanlarının eğitildiği ve **Avrupa Birliği parlamentosunun 25 Temmuz 1999'da, terörist başına verilen cezayı lanetlediğini AB'nin Türkiye Masası Şefi Alain Servante'nın ise Avrupa Birliği hükümeti adına yazdığı 22 Kasım 2000 tarihli mektupla PKK Başkanlık Konseyi'ne "derin saygılarını" sunduğu unutulmamalıdır.**

AİHM terör örgütü başı Abdullah Öcalan hakkındaki kararıyla **'Ben senin mahkemelerini, anayasanı kabul etmiyorum, tanımıyorum'** demektedir.

Bu yaptırıma boyun eğmek demek sadece PKK terör örgütü ile mücadele ederken şehit ve gazi olan yiğitlerin değil **anadolu topraklarını kaniyla sulayarak Türkleştiren ve kurtuluş savaşını vererek Türkiye Cumhuriyetini kuran ecdadımızın da kemiklerini sızlatacaktır.** zira bu yaptırıma boyun eğmek tam bağımsızlıktan vazgeçildiğinin teyidi demektir.

Türk Milleti ! AB'ye teslim olanlar ekranlara çıkıp sizden anlayış göstermenizi ve sakın olmanızı isteyeceklerdir. Ne sakın olacaksınız ne anlayış göstereceksiniz Bileceksiniz ki, onlara anlayış göstermek bu rezalete sessiz kalmak eşkıyaya baş eğmek demektir.

Tepkini dile getirmek için toplantılar, mitingler düzenleyeceksin, kepenk kapatacağın tüm kurumları ve hükümeti e-posta, telefon, Belgegeçer yağmuruna tutacak. Söz alabildiğin her alanda bir Türk'ün daha uyanarak mücadeleye katılmasına vesile olacaksın.

Tanrı Türk'ü Korusun!

BİR YIL SONRA...

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@turan.tc

Bundan tam bir yıl önce; BOZKURT'un 5. sayısında, "Kurmak-Korumak-Yıkmak" başlığı ile yazdığım yazıda, "**Cumhuriyeti kurmak mı daha kolaydır yoksa korumak mı**" sorusunu ortaya atarak, devlet ricalinin milli meselelerdeki anlaşılma tavrını eleştirmiştim. Bu yazıda, geçen bir yılda değişen bir şeyin olup olmadığını beraber inceleyelim.

"Kurmak-Korumak-Yıkmak" başlığını attığım o yazı, büyük bir öfke patlamasının sonrasında ortaya çıktığı için saldırgan bir üslubu seçmiştim. Saldırgan olmak için yeterince sebebim vardı.

24 Nisan 2004'te, Türk vatanının ayrılmaz bir parçası olan Kıbrıs'ta halkların oyuna sunulan Annan Planı, Kıbrıs Türkleri tarafından teveccühle karşılanmıştı. Yıllardır süregelen baskılar, Avrupa ve Amerika'dan propaganda için su gibi akan fonlar ve işbirlikçi hainlerin yalanları etkisini göstermişti. Türkiye'ye gönülden bağlı olan yüz binlerce seçmen; Türkiye Cumhuriyeti'nin devlet başçısının yasadışı bir şekilde "sessiz kalma hakkını" kullanması, Genelkurmay başkanının referanduma birkaç gün kala yaptığı basını bilgilendirme toplantısı ile planı desteklemesi ve ampul hükümetinin ilk günden beri Talat'ı desteklemesi sebebiyle plana evet demek zorunda kalmıştı.

Yine o günlerde, Cenab-ı Hakk'ın Partisi genel başkanı Densiz Baykal, Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesine kafayı takmış ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin "**Rejimi ve Cumhuriyeti koruma ve kollama vazifesi**"nin kaldırılmasını dile getirmişti.

Geçen yıl yayımlanan o yazıda bazı öngörülerde de bulunmuştum. "**Karlofça Anlaşması ile başlayan askeri geri çekilme, Sakarya nehri kenarında son bulmuş, 20 Temmuz 1974 tarihinde ise yeniden karşı hücumla geçilmişti. Şimdi görüyoruz ve üzüntüyle yaşayarak öğreniyoruz ki Türkiye Cumhuriyeti'ni yönetenler "Düvel-i muazzama ne der ?" paranoyasına geri dönüş yapmışlar ve askeri**

geri çekilmeyi de yeniden başlatmışlardır. Kıbrıs'ta başlayan bu süreç, savaş nedeni saydığımız 12 mil meselesini "10 mil gerçekliği" çerçevesinde çözerek ilerleyecek, yine savaş nedeni saydığımız başkenti Diyarbakır olmazsa Kerkük olan bir Kürdistan'ın ortaya çıkmasıyla da devam edecektir."

Bir yıl sonra fotoğrafa bakınca görüyoruz ki; gidişat hiç de iç açıcı değil. Kıbrıs'ta Mehmet Ali Talat, Irak'ta Celal Talabani, **Ankara öyle münasip gördüğü için**, cumhurbaşkanı seçildiler. Ankara isteseydi engel olabilir miydi? Pekala olurdu. Engel olmadığına ve aksine desteklediğine göre Ankara'nın bir bildiği mi var? Yok **daha neler!**

Nevzuhur cumhurbaşkanlarının gelecek günlerde Türkiye'ye yapacakları ilk resmi ziyarette ne çeşit şaklabanlıkların yapılacağı ise benim bu aralar en çok merak ettiğim konuların başında geliyor. Kırmızı halı, tören kıtası, "**merhaba asker**", Anıtkabir ziyareti ve özel deftere yazılacak cümleler, ekselansların onuruna düzenlenecek yemek, şarap kadehlerinin tokuşturulması, basınımızın güzide temsilcilerinin kalemlerinden dökülecek inci taneleri ve **daha neler neler...**

Geçtiğimiz ay, gündemi en çok meşgul eden olay hiç şüphesiz "12 mil savaş nedeni olsun mu olmasın mı" tartışmasıydı. Ampulün başı ne zaman sıkışsa, birileri çıkıp gündemi allak bullak edecek bir konuyu ortaya atıp başka şeylerin görünmesini perdeliyor. Bülent Arınç; durduk yere, ama hakikaten durduk yere bu konuyu gündeme getirip, meclisin yazılı bir kararının olmadığını, bu konunun değişen dış politika şartlarında yeniden ele alınması gerektiğini söyledi. Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın "Hükümetin Irak politikası yok" açıklamasının rövanşı alınıyordu. Arınç'ın amacı elbette ki rövanş almak gibi basit bir fikre indirgenemez, o işin göstermelik yanı. Asıl hedef, Ege Ordu Komutanlığı'nın lağvedilmesinin ve 12 mil meselesinin 10 mil gerçekliğinde çözülmesinin altyapısını hazırlamaktır.

Bundan aylar-yıllar önce, ampulcülerin el altından yaydığı bir tevatür konuşuluyordu. Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök ile ampulün anlaştığı ve 2006'da emekli olacak olan Özkök'ün ampul marifetiyle Çankaya Köşkü'ne taşınacağı, o sebeple Özkök'ün AB konusunda ampule zorluk çıkarmamak için elinden geleni yaptığı yönündeydi. Bu şayia o kadar yayılmıştı ki, Org. Özkök haklı olarak; şerefine sürülmek istenen bu lekeyi şiddetle reddeden bir basın toplantısı düzenlemişti. Org. Özkök'ün büyük bir öfke ve o öfkede şekillenen samimiyet ile söylediklerinden kuşku duymuyorum. Lakin Paşa'nın son konuşması yine bizim canımızı yaktı. Boynumuza geçirilen ve her gün biraz daha sıkıştırılarak Türk'ün boğulmasına sebep olan AB kemendinden kurtulmamıza ramak kalmışken, ampul hükümeti AB konusunda fena halde tökezlemiş ve kabuğuna çekilmişken, Org. Özkök televizyon kameralarının karşısına geçti ve "Avrupa Birliği'ne girmek Türkiye'nin stratejik hedefidir" dedi. AB denizine düşmüş ve üstelik yüzme bilmeyen ampul tam da boğulmak üzereyken can simidi atmak neyin nesi oluyor Paşam? Komutanız altındaki Ege Ordusu Amerika Avrupa ve Yunanistan çıkarları uğruna yok edilmek istenirken, Avrupa'dan destekli Ermeni komiteleri Türk devletini mahkum etmeye uğraşırken, Avrupa'nın siyasi maksatlı mahkemesi Kürd Halk Önderinin(!) yeniden yargılanması için karar almışken, Avrupa'nın serserileri Türkiye'ye her gelişlerinde yol-üstü Ankara'ya uğradıktan sonra soluğu Diyarbakır'da alırken siz hangi stratejiden hangi hedeften bahsediyorsunuz Paşam?

Stratejiden ve hedeften söz açılmışken... ABD'nin; yeniden şekillendirmeye uğraştığı Irak'ta uyguladığı plan, İsrail'in hiç de yabancı olmadığı bir plandır. 1982 yılında Dünya Siyonist Örgütü WZO'ya bağlı Enformasyon Dairesinin yayın organı olan Kivunim adlı dergide yayımlanan bir raporda, İsrail'in söz konusu stratejisi adım adım çizilmiştir. Oded Yinon adında bir Siyonist'in kaleme aldığı, "1980'lerde İsrail İçin Strateji" adlı raporda; Ortadoğu'daki her ülke tek-tek ele alınıp bölünme senaryoları ortaya konulmuştu. Irak konusunda öngörülen bölünme oldukça dikkat çekicidir. Planda; Irak'ın kuzeyinde bir Kürd devleti, ortada Sünni bir Arap devleti, güneyde ise bir Şii devleti olmak üzere üç parçalı bir yapı düşünülmüş. Amerikan desteğini

arkasına almış olan Kürdlerin talep ettikleri federal yapı ile İsrail'in planı arasındaki muazzam benzerlik açıkça görülmektedir. Bizimkiler armut toplarken, başkaları nelerle uğraşıyor. Bazı köşe yazarları vardır bilirsiniz, patronlarının çoktan işi pişirdiği siyasilere çatan yazılar kaleme alırlar. Bizde "vay be helal olsun" diye adamı göklere çıkarırız. Bilmeyiz ki, o tip gazeteciler yazdıkları yazıdan değil yazmadıkları yazılardan geçimlerini sağlarlar. "İsrail İçin Strateji" adlı raporda; Ortadoğu'daki her ülkenin tek-tek ele alınıp bölünme senaryolarının ortaya konulduğunu yukarıda belirtmiştim ya; raporu yazan Yahudi nedense bir ülkenin bölünme senaryosunu yazmayı unutmuş: Türkiye! Neden acaba? Türkiye bir Ortadoğu ülkesi değil ki, Türkiye Avrupa'nın ayrılmaz bir parçası...Öyle değil mi Paşam?

İşin şakaya gelecek yanı bulunmamaktadır. Reel-politik, denge politikası ve benzer ifadelerle geçirilemeyecek tehlikeli bir yol ayrımına doğru sürükleniyoruz. Amerika ve İsrail; "ılımlı İslam", "Semavi dinlerin kardeşliği", "diyalog", "Osmanlı nizamı", "İslam ülkelerine örnek", "başkanlık sistemi", "federasyon", "Pax Ottoman" masalları ile uyutup Türkiye'yi kurulacak Ortadoğu Birleşik Devletlerine bağlamaya uğraşıyor. Diğer yanda Avrupa Birliği, "kültürel haklar", "mozaik", "Ermeni soykırımı", "Leyla Zana", "bütünlükçü devletin çağ dışı olduğu" gibi masallarla Türkiye'nin güneydoğusunu böldükten sonra batısını kendi birliğine dahil etmek peşinde. Avrupa'nın; bölünecek parçanın akıbetiyle ilgili herhangi bir endişesi yok, Türkiye'nin güneydoğusunu BOP devletine bırakmaya hazır. Batı, Türkiye'yi -sonu bölünme olan- iki tercihle baş başa bırakmıştır. Org. Özkök meseleyi laiklik noktasında ele alıp ikinci şıkkı tercih etmiş benziyor. Kökten Amerikancı sahte Müslümanlar, gönülleri birinci tercihten yana olmasına rağmen biraz da *dipçik zoruyla* ikinci tercihi gündemde tutuyorlar. İşlerine geldiği gibi, ABD-İsrail planı ile Avrupa planı arasında gidiş-geliş yapıyorlar.

Üçüncü bir tercih daha var beyler! Mustafa Kemal'in tercihi. İstiklal-i Tam. Ya İstiklal Ya Ölüm!Sözümüz Amerika'nın yeniçerilerine değil, Kemal'in askerlerinedir. Cumhuriyeti korumak, her iki plandan da daha kolaydır. Yeter ki Bozkurt olun.Yeter ki Türkçü olun.Tanrı Türk'ü Korusun!

KÜRD TERÖRÜNDE YENİ BOYUT

■ ATILLA İDİL

Gazetelerde bir haber : “ 4 Mayıs günü, Irak’ın Erbil kentinde meydana gelen patlamada yaralananlardan 21 kişi, Türk Dışişleri’nin önerisi ve Barzani’nin isteği ile 7 Mayıs günü Ankara’ya getirilip Atatürk Hastanesinde tedaviye alındı.” Küresel güçlerin Kürdler için istediği baş Barzani’dir. Gerek Talabani’nin Irak’a Devlet Başkanı yapılarak kontrol altında tutulması, gerekse de PKK Baş’ının içeride olması en çok Barzani ve Barzani’yi destekleyen, İsrail ve ABD’nin işine yaramaktadır. Sosyalist Enternasyonal’e üye olan I.K.Y.B., Irak’a başkan yapılmamış olsaydı Talabani’yi partiden atma hazırlıkları içindeydi. Bu durumda kendi geleneksel tabanını dahi kaybetmiş olan Talabani’nin Irak Cumhurbaşkanlığı makamına oturtulması, Amerika ve İsrail’ in bir taşla iki kuş vurması anlamına gelmektedir. Yıllardan beri istedikleri başında Barzani’nin olduğu Kürdistan projesini hayata geçirebilecekleri gibi Irak’ta her dediklerini yapacak, yapmaya mecbur kalacak birine kavuşmuş oldular. Barzani’nin başında olduğu Kürdistan projesi için tek engel, maalesef PKK’dır. Seksenli yılların başına kadar Türkiye’deki Kürdçü harekette aşiret bağlarını kullanarak belli oranda etkili olan ve bu arada I.K.D.P.’nin Türkiye uzantısı yasadışı T.K.D.P.(Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi)’ni kurduran Barzani, seksenli yıllarda başlayan iç göç nedeni ile aşiret bağlarının zayıflaması ve PKK’nın bölgedeki gücü yüzünden eski etkinliğini kaybetmişti. Birinci Körfez Savaşı ve arkasından oluşan fiili durumda, Türkiye Cumhuriyeti yetkililerinin Barzani gibi bir aşiret reisini ve Talabani gibi bir “**Siyasi Fahişe**”yi muhatap alıp kırmızı pasaport vermeleri PKK’lı olmayan Kürdçüleri, tekrar Barzani’ye yönlendirmekten başka bir işe yaramamış gibi görünmektedir. Geçen yıl A.B. ve A.B.D. baskısıyla hapisten çıkarılan Zana ve yoldaşları da, ilk çıktıkları dönemde Barzani lehine sözler söyledilerse de kanımızca, mafya tipi yapılanma içerisinde bulunan PKK tarafından gösterilen namlunun ucu dolayısıyla Barzani lehine bir hareketten kaçınmaya başladılar. En azından kamuoyu önünde aleni Barzanicilik yapamıyorlar. Bunda da PKK mafyasının etkisi büyüktür. Evet! Barzani liderliğinde kurulması planlanan Büyük

Kürdistan projesinin önündeki tek engel, maalesef Türkiye’yi kendi dümen sularında gördüklerinden dolayı artık PKK’dır. Bu durumda, bu engelin ortadan kaldırılması gerekmektedir. Küresel çete nasıl ki 1999 senesinde PKK başını paketleyip Türkiye’ye teslim ettiyse, bugün de Barzani’nin önünü açabilmek ve Kürdleri Barzani ile buluşturmak için yeni projeler geliştirmektedir. Özellikle Nisan ayı sonlarında ve Mayıs ayı başlarında basına yansıyan bazı haberler dikkat çekici idi. Bu haberlerde “PKK”nın bombacılarının İzmir, İstanbul gibi büyük şehirlerde eylem yapacaklarken “**alınan istihbarat üzerine**” kısıvrak yakalanıverdikleri belirtiliyordu. Kanımızca bu yakalananlar Barzani’nin kullandığı eski PKK’lı itlerdir. Zaten bu da Türkiye’ye K. Irak’tan giriş yapmalarından bellidir. Ve yine bu bombacılarla ilgili istihbaratın, Şaron ile kırmızı telefon hattı açtıracak kadar dış politika kıvraklığı sergileyen R.T.E.’nin, İsrail gezisi sırasında MOSSAD tarafından verilmiş olması da kuvvetle muhtemeldir. İsrail-A.B.D. menşeli plan gayet basittir. Avrupa’nın aldığı son kararlar birlikte Türk milletindeki Kürdlere olan tepkiyi, daha önce de olduğu gibi sadece PKK’ya ve İmralı tatilcisine yönlendirmek; Türk Devletinin, İmralı’daki şartları tam pansiyondan yarım pansiyona indirmesini sağlayıp İmralı ile PKK’lı Kürtler arasındaki bağlantıyı kopartmak; dışarıdaki PKK’lıların elebaşlarını da “PKK tekrar eyleme başladı!” diyerek içeriye alıp Barzani ile Türkiye’deki 6-7 milyon Kürd’ü buluşturmak. Bu buluşma gerçekleştiği zaman, Türkiye’de bir iktidar değişikliği gerçekleşmiş olacağı için ve bu Kürdler de, iktidar adayı olan bir kısım Türk(!)’ün kan kardeşi(!) olduğundan artık bu kardeşler, yanlarına bazı derin görünümlü sığ isimlerle beraber “kardeşler arasında toprağın lafı olmaz” derler mi? “Federasyon kötü olsaydı Futbol Federasyonu da olmazdı” derler mi? Bence diyebilirler. Ya sizce?... **NOT:** Bunun uçuk bir teori olduğunu ve bu satırların yazarının marjinal(!) bir komplo teorisyeni olduğunu düşünebilirsiniz. “İki inek çayırda otlarken biri diğerine “Biliyor musun?” der. “İnsanlar yedikleri salam, sucuk ve sosisleri bizim etimizden yapıyorlarmış!” Öteki istifini bozmadan cevap verir: “Ya, bırak bu komplo teorilerini!” TTK

TÜRKÇÜ-TOPLUMCU İKTİSAT

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Türkçülüğün ekonomik politika ve uygulamalara olan yansımasında yer yer liberal(kapitalist) iktisattan, yeri geldiğinde ise sosyalist iktisattan esintiler görülebilir. Bu da, Türkçü düşüncenin ne kapitalist iktisadı, ne de sosyalist iktisadı tam olarak kabul ettiğini; dolayısıyla da Türkçülerin kapitalizmi de, sosyalizmi de benimseyemeyeceğini gösterir. Zaten iktisadi sistemleri bu iki sistemden ibaret varsayıp, başka seçenek yokmuşçasına "ya kapitalizm, ya sosyalizm" şeklindeki bir paradigmayı, Türkçülük, elinin tersiyle iter. Çünkü Türkçü düşüncenin kendine ait bir iktisadi sistemi zaten mevcuttur: **"Türkçü Toplumcu İktisat"**.

Türkçü toplumcu iktisat sisteminde liberal iktisattan ve sosyalist iktisattan esintiler görülmesi, onlardan etkilenildiği anlamına gelmez. Bunun anlamı; bizim iktisadi sistemimizin, her iki iktisadi sistemin (kapitalizm ve sosyalizm) de olumlu yönlerini kapsadığıdır. Oysa her iki sistem de çok sayıda yapısal ve teorik hatalar içermektedir. Böyle olduğu, uygulamada defalarca görülmüştür ve halen de görülmektedir. Bu yüzden kapitalizm de, sosyalizm de tek bacağıyla yürümeye çalışan bir sakattan farksızdır. Yani dayanaksızdır. Türkçü toplumcu iktisat sistemi ise, iki ayağıyla sağlam bir şekilde yere basmaktadır.

Her iki sistemin de sadece olumlu yönlerini bünyesinde barındıran Türkçü iktisat, dolayısıyla bu noktalarda bu sistemlerle benzerlikler gösterebilir. Tekrar belirtmek gerekir ki, bunlar sadece nokta benzerliklerdir, asla bütüne yayılamaz. Bu nokta

benzerliklere örnek vermek gerekirse; sosyalizmin kapitalist sömürüye karşı çıkması ve planlamaya büyük önem vermesi ya da kapitalizmin özel mülkiyete ve girişimciliğe önem vermesi gibi örnekleri verebiliriz.

Türkçü iktisat sistemi, bu örneklerdeki ilkeleri içermekle birlikte, sosyalizmde olduğu gibi bir "sınıf" kavramını asla kabul etmez, edemez... Bilindiği gibi, sosyalizme ve onun daha ileri aşaması olan komünizme göre; dünya üzerinde milletler yoktur, sınıflar vardır. Yani insanlık; emekçi, kapitalist gibi sınıflardan oluşur. Sosyalizm de sadece "emekçi" sınıfının haklarını savunur (Onu bile yapamaz ama neyse!). "Emekçi hakları" lafı her komünistin ağzında sakız olmuştur. Aynı sakızı yüz senedir çiğner dururlar! Varsa yoksa emekçi sınıfı! Vatan-millet hak getire!.. Zaten vatan, millet gibi kavramlara, komünizmin sözlüğünde bile rastlayamazsınız.

Kapitalizme göre de, kapitalistler (yani sermaye sahipleri) ön plandadır. Kapitalistin karı her şeyden önemlidir. Böyle bir yaklaşım da bir sömürü düzenine yol açmakta ve toplumun ahlaki yapısını günden güne çürütmektedir.

Türkçü toplumcu iktisat sistemine göre ise; yeryüzünde sınıflar yoktur, milletler vardır, toplumlar vardır ve her toplumun kendi içinde bir işbölümü vardır. İşçilik, sermayedarlık, girişimcilik vs. hepsi bu işbölümleridir. Muhakkak ki, bir toplumdaki herkes işçi olamaz veya herkes işveren (girişimci, sermaye sahibi) de olamaz. İşverenler de olacaktır, işçiler de. İşbölümü (veya görev dağılımı) bunu gerektirir.

Bunlardan biri olsa bile diğeri olmadan üretim olur mu?..

İşçilik veya işverenlik daimi olacak diye bir şart da yoktur. İşçi olan birisi, girişimci bir ruha sahipse birikimlerini akıllı yatırımlarda kullanıp işveren konumuna geçebilir veya işveren olan birisi, iflas ederek sermayesini yitirebilir ve işçi konumuna geçebilir. Bu şekilde, iş bölümleri arasında geçişlerin olması normaldir.

Sosyalist yaklaşımın emekçi sınıfına öncelik vermesi gibi veya kapitalizmin, sermayedarı el üstünde tutması gibi; Türkçü iktisat yaklaşımı, herhangi bir zümreyi kayırmaz. Çünkü Türkçülükte "millet" esastır ve işçisi de, işvereni de bu milletin parçalarıdır. Dolayısıyla her ikisi de önemlidir. Her ikisi de görev dağılımı içindeki görevini layıkıyla yerine getirir ve karşılığını da hak ettiği şekilde alır.

Türkçü iktisat sisteminde işçi de, işveren de önce milleti ve devleti için çalışacaktır. Burada "Bırakın bireyler kendi çıkarları için çalışsınlar; kendi çıkarları için çalışırken, dolaylı olarak ülke çıkarlarına da hizmet edeceklerdir" şeklindeki kapitalist (liberal) söylemin tersinden giden Türkçü iktisat; toplumculuğun gereği olarak, önceliği toplumun çıkarlarına verir. Bu sebepten, herkes önce ülkesi için, milleti için çalışmalıdır. Birey, toplumun bir parçası olduğu için, toplum zenginleştikçe ve ülke kalkındıkça, birey de bundan payına düşeni alacaktır.

Aksi takdirde, kapitalizmde olduğu gibi bireyin çıkarlarını ön plana alan "bireyci" bir yaklaşım, (bugün olduğu gibi) para kazanmak uğruna rüşvet, yolsuzluk, hortumculuk, vurgunculuk, vergi kaçakçılığı gibi birçok ahlaki bozukluğa yol açacaktır. Zaten

"kapitalizm" veya "liberalizm" denilen yahudi icadı, bu şekilde toplumları çökertir, milli bilinci yok eder ve en sonunda da "ulus" kavramını ortadan kaldırarak, ulus-devletlerin mezarını kazar. Böylece o toplumlar sömürüye açık hale gelmiş olur. Demek ki, ulus-devletlerin sonunu hazırlayan bu mekanizmanın anahtarı, "bireycilik"tir. Daha doğrusu "bencillik"tir.

Bunların yanında, Türkçü iktisat sistemi, ne kapitalist iktisattaki gibi devleti ekonomiden tamamen dışlar, ne de sosyalizmde olduğu gibi ekonomide tek mülkiyet sahibinin devlet olmasını öngörür. Türkçü iktisat yaklaşımı, özel mülkiyete ve özel teşebbüse de önem verir ve onları teşvik eder. Bununla beraber devlet, milletin tamamının çıkarlarının korunup kollandığı üst yapı kurumu olduğundan, ekonomik yaşantının da içerisinde olmalıdır. Sağlık, eğitim ve bayındırlık hizmetleri, devlet tarafından ücretsiz olarak sunulmalıdır. Çünkü bu hizmetler zaten halktan alınan vergilerle finanse edilecektir. Vergi aldıktan sonra bir de ücret talep etmek, olsa olsa soygunculuktur. Önemli olan; düzgün işleyen, adaletli ve kaçakçılığın olmadığı bir vergi mekanizmasının oluşturulmasıdır.

Yukarıda bahsetmiş olduğumuz "Türkçü Toplumcu İktisat Sistemi"nin düzgün bir şekilde yaşama geçirilebilmesi için, bireyciliği(bencilliği) ön plana çıkaran günümüz sosyo-kültürel yapısında köklü bir değişikliğe gereksinim vardır. İnsanlarımızda "Önce ülkem için, milletim için" çalışma bilincinin, **"Ülkem kazandıkça ben de kazanırım"** bilincinin oluşturulması gerekir. Bu noktada ise en büyük görev, eğitim sistemine ve eğitimcilerimize düşmektedir.

"Siyasi ve askeri zaferler ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, iktisadi zaferlerle taçlandırılmazlarsa meydana gelen zaferler kalıcı olmaz, az zamanda söner. Bu nedenle en kuvvetli, en parlak zaferlerimizin daha temin edebileceği faydalı sonuçları temin etmek için iktisadiyatımızın, iktisadi egemenliğimizin sağlanması, kuvvetlendirilmesi zorunludur. Yeni Türkiye'mizi layık olduğu mertebeye çıkarmak için, vakit geçirmeden iktisadiyatımıza önem vermek zorundayız. Zamanımız tamamen iktisat devridir." Mustafa Kemal ATATÜRK

YIKICI ESERLER

■ NEJDET SANÇAR

Türk'ün düşmanları yalnız sınırlarımızın dışında değildir. Sınırlarımızın içerisinde de azımsanmayacak kadar çok düşmanlarımız vardır. Sınır içi düşmanlarımız çok kere, sınır dışı düşmanlarımızdan daha tehlikeli, daha korkunçturlar. Çünkü, sınır dışı düşmanlarını umumiyetle bildiğimiz halde, sınır içi düşmanlarımızın çoğunu tanıyamıyor, bilemiyoruz. Bilinmeyen düşmandan gelecek tehlikenin derecesini söylemeye ise lüzum yoktur.

Yurdumuzun sınırları içerisindeki düşmanların, suratlarına geçirdikleri maskeler ne olursa olsun, Türklüğü hırpalamak, bilhassa manevi gücünden düşürmek için kullandıkları silahlar hep aynıdır. Milli varlığımıza kasteden bu hain silahların en tehlikelilerinden birisi yayınlardır. Yalnız Türklüğün faydası uğruna kullanılması gerekli bir silah olan yayınlar, sınır içi düşmanlarımızın elinde milletimizin kalbine sokulmak istenen bir ölüm aleti haline getirilmektedir.

İç düşmanlarımızın bu silahı pek ustaca kullandıklarını kabul etmek lazımdır. Çünkü

düşmanın kendi ustalığından başka bizzat silah ta aldatici ve göz boyayıcıdır. Bu silah, bazen bir şiirin bilhassa genç gönülleri avlayan şekline bürünür. Bazen bir hikaye olarak gözükür. Bazı kere büyüüp romanlaşır. Bir batı şaheserinden(!) Türkçe'mize çevrilmiş olabilir. Makale halinde gazetelerde, fikir elbisesine bürünmüş olarak dergilerde boy gösterir. Hasılı türlü türlü şekiller taşır. Bu türlü şekli ve fakat aynı öldürücü hassalı asıl hedefi ise gençliktir. Zira bu silahı kullanan düşman eller, bir cemiyet içinde gençliğin ne büyük bir değer olduğunu bilmektedirler.

Milleti ve bilhassa gençliği, sınır içi düşmanlarının bu en aldatici silahından korumak için birinci çare, onların kötü telkin tesirlerini giderecek veya hiç değilse azaltacak karşı silahlar kullanmak, yani yıkıcı yayınları yapıcı yayınlarla karşılamaktır. Yapıcı yayınlar, bir yandan gençliğin şiddetle muhtaç olduğu milli ruhu sağlarken, diğer taraftan da sınır içi düşmanlarının maskelerini aşağıya indirerek onların düşman suratlarını ortaya koymuş bulunur. Koruyucu silah olan yapıcı yayınların bu ikinci vasfı da

taşıması muhakkak lazımdır. Çünkü millete ve bilhassa gençlere milli şuur verici yayınlar ne kadar lüzumlu ise, kafalarımıza ve gönüllerimize sokmak istedikleri kötü fikirler ve ters cereyanlarla bizi dağıtmaya uğraşan soysuzları gerçek yüzleriyle göstermek de o derece faydalıdır. Bu suretle okuyan sınıf, millet için neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilecek, iyileri okumayı ve okutmayı kötülerini okumamayı ve okutmamayı ve şayet okursa mahiyetini bilerek okumayı öğrenmiş bulunacaktır.

Milli varlığımıza çevrilmiş en belalı silah olan yıkıcı yayınların tehlikesinin önlenmesi işinde milliyetçi Türk çocuklarına düşen vazife büyüktür. Onlar, hem Türkçü yayınları okuyarak kendilerini pusatlandırmak, hem de sayıları günden güne artan sınır içi düşmanlarını öğrenerek kafalarına yazmak zorundadırlar. Fakat iş bununla bitmiş olamaz. Milliyetçi Türkler soydaşlarını düşünmekle de vazifeli bulunduklarından, bildiklerini çevrelerindeki başka Türklere öğretmek de onlar için bir başka vazifedir.

Bizi dağıtmaya uğraşan bu yıkıcı yayınlar karşısında Türk gençlerinin uyanık bulunmaları, o hain silahların zararlarını büyük ölçüde azaltmış olur. Bu hususta, hemen her yazıyı “acaba?” ile okuyacak kadar tetikte bulunmak hiç de lüzumsuz bir şey sayılmaz. Çünkü sınır içi düşmanlarımız, zehirlerini akıtırken bize en yakın dostlar, hatta çok kere fikir kahramanları olarak gözükecek kadar kurnaz kimselerdir. Onun için gençler okudukları bütün yazıları kafalarındaki milliyetçilik süzgecinden geçirmeli ve ancak süzgeçten geçenlere karşı yakınlık göstermelidirler.

Türk gençleri, biri batıp diğeri çıkan, içi ve dışı acayip resim, karikatür ve yazılarla dolu bir takım dergilerdeki bizim Türk ruhlarımızı okşamayacak seslere asla kulak vermemelidirler. Aile fikrini alaya alan, insanları da –hayvanlar gibi- yalnız cinsi hayatın yaratıkları şeklinde gösteren, savaş aleyhtarlığı düşüncesini telkin ederek cemiyetimizi uyuşturup gevşetmeye uğraşan eserlerdeki şatafatlı dile ve mevzulara da kanmamalıdır. Ve unutmamalıdır ki aileyi değil zinayı, savaşı değil barışı, milliyetçiliği değil insancılığı telkin eden eserlerin okunmasının ve o

fikirlerin milletçe benimsenmesinin sonu toptan yıkılmaktır.

Türk gençleri Türkçüleri şahsi menfaatler ardında koşan adi madrabazlar şeklinde gösteren makale veya hikayeler okurlar; dergilerde, gazetelerde veya anketler de verilen karşılıklarda Türkün ölü veya yaşayan büyüklerine çatan, yahut çatmaktan çekinerek onları sinsi sinsi iğneleyen yazılara rastlarsa, böyle yazıların altındaki imzalara hemen parmaklarını basmalıdırlar. Türklüğe ait en küçük bir mesele üzerinde menfi bir hüküm bulunduğunu görürlerse bu gibi yazılarda mana ve maksat aramalıdırlar. Türk gençliğinin ancak böyle tepeden tırnağa uyanık bulunmasıdır ki, Türklüğümüzü yıkmak ve milli varlığımızı bitirmek isteyenlerin milletimizin kalbine saplamaya uğraştıkları yayın hançerinin tehlikesini önleyebilir.

Yurdumuzun bir parçasını elimizden alarak devletine ekleyen veya topraklarımıza göz koyan bir millet bizim nasıl büyük bir düşmanımızsa, Türklüğümüzü içeriden baltalamak isteyenler de böyle düşmanımızdırlar. Bizi dışarıdan yıkmak isteyen düşmana karşı nasıl kin besler ve kendimizi korumaya çalışıyorsak; aynı şeyi içeriden yapmak isteyen hainlere karşı da aynı kını duymak ve aynı şekilde korunmaya çalışmak da vazifemizdir.

Bu iç savaşta ırkını ve yurdunu seven her Türk’e vazife vardır. Bu vazife, önce tepeden tırnağa kadar milli fikirlerle silahlanmak, sonra bu silahlarla karşı konulacak düşmanı tanımaktır.

İyi silahlanmadan ve yıkılması gereken düşmanı tanımadan bu büyük iç tehlikeyi önlemenin mümkün olamayacağını inanmak ve buna göre hazırlanmak lazımdır.

ORKUN SAYI:4
27 EKİM 1950

KAHRAMANLIK

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmeektir.
Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir;
Kahramanlık; saldırıp bir daha dönmemektir.

Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
Koşar adım gitmeli onların arkasından.
Kahramanlık; içerek acı ölüm tasından
İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.

Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmez doğanlık...
Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık.
Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık;
Göz kırpmadan saldırıp bir daha dönmemektir.

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmeektir.
Bunun için ölüme bir atılış gerekir.
Atıldıktan sonra bir daha dönmemektir...
Hüseyin Nihal Atsız

BAYRAĞIM**■ SEMRA KANAT****SANCAĞIM, HİLALİM, TARİHİM!...**

Ben ne yazık ki, senin altında doğmadım,
doğamadım! Çünkü ben doğduğumda, ne yazık
ki, ata yadigârı Evlâd-ı Fatihan topraklarında, sen
artık dalgalanmıyordun! Ben senin altında
doğabilme şansını, seçkinliğini, mutluluğunu,
doğmadan tam 90 yıl evvel yitirmiştim!...

Beni bu mutluluktan mahrum kılacak olan üç
hilâle kıyan haçlı uşaklarının tezgâhladığı o
meş'um ölüm fermanımı, zamanın Hariciye
Nâzırı ve Başmurahhas Safvet Paşa ağlayarak
imzalamıştı. Ve ben ne yazık ki, yuvasız bir kuş
misali, sensiz, yurtsuz, korumasız bir dış Türkü
olarak doğdum!

Kolu kanadı kırık milyonlarca bahtsız dış Türk
gibi ben de seni yalnızca gece, gök kubbede
izlerdim: Sen bir orada parlardın, bir kalbimin
derinliklerinde...

Sana tapardım! Çünkü her şeyden önce Türk'tüm:
Kanımla, canımla, hücrelerimle, beynimle,
gönlümle, ruhumla...

Ama benim doğduğum yerin gökyüzünü sen
süslemezdin! Bu yüzden orada, mazide kahraman
efradı ile birlikte ibret-i âlem için destan yaratan
şanı büyük Osman Paşa'ya anıt dikilmez;
Çanakkale'deki gibi, "Onlar bizim de
evlâtlarımız!" denmezdi... Bu yüzden benim
doğduğum yerde, korku da vardı, keder de...

AY YILDIZLI BAYRAĞIM, KUTSALIM, CANIM!...

Benim doğduğum yerde, tüm ikili ve çoklu
uluslar arası antlaşmalarla garanti altına alınıp
yasal haklara sahip olan Türk azınlığının ferdi
olmak, sana, senin gölgen altında hakaret etme
cür'etinde bulunan yasa dışı örgüt üyesi olmaktan
daha zordu! Bu yüzden, benim doğduğum yerde,
o milletin -bayrağını yakıp yırtmak ne kelime?!-
herhangi bir malına, herhangi bir nedenle, haklı

olarak olsa dahi eleştiri getirilemez, o topraklara egemen çoğunluğun milliyetine tek bir lâf bile söylenemezdi! Buna teşebbüs edenin, dokuz sülâlesi kurutulur, yer yüzünden kökü kazıtılırdı!

Benim doğduğum yerde, Türkler değil ikinci, her zaman üçüncü sınıf vatandaş muamelesi görür, en aydını bile horlanır, dayatılan tarihî -500 yıllık Türk “esareti”- ve çağdaş -“her Türk, MİT’tir”- töhmetlerin altında daha çocuk yaştan itibaren ezilirdi.

Benim doğduğum yerde, nur içinde yatsın rahmetli dedem, Türklüğümüzü korumak uğruna gösterdiğimiz çabadan dolayı günün birinde başımıza belâ açacağımızı düşünür, hep “Akşam kapınızı, sabah ağzınızı kilitleyin!” diye öğütlerdi. Çünkü benim doğduğum yerde, heyhat, Türklere serbestçe hakaret edilse de, Türklerin ne başvurabilecekleri bir merci, ne de sığınabilecekleri bir bayrakları yoktu. Sen yoktun!

Benim doğduğum yerde, sözde “kardeşlik, eşitlik, özgürlük” ilkeleri geçerli idi, ama hepsi sahte idi! Türklerin isimleri zorla değiştirilir; camileri yıkılır, mezar taşları tahrip edilir; dünleri, bugünleri, yarınları toptan yok edilirdi... Senin yokluğun bir kâbus gibi idi! Hep uyanacağım günü düşledim...

Benim doğduğum yerde, okul sabahları “Türküm, doğruyum, çalışkanım!” ile başlamaz, devlet dairelerine boy boy Atatürk portreleri asılmazdı. Caddeler Türk büyüklerinin adlarını taşımaz; 18 Mart, 23 Nisan, 19 Mayıs, 29 Ekim kutlanmazdı...

Benim doğduğum yerde, millî maçlardan sonra sokaklara Ay Yıldızlı bayraklarla dökülmez; sesler kısılana dek, doya doya, “**NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!**” diye haykırılmazdı... Hiç kimse Türk bayrağı dağıtmaz, hiçbir yerden Türk bayrağı temin edilemezdi...

Koskoca ülkede tek bir Ay Yıldızlı bayrak! O da doğal olarak, Türkiye Cumhuriyeti’nin Büyükelçilik binasını süslerdi. Lâkin hiçbirimiz onu göremez, hiçbirimiz onu öpemezdik...

Benim doğduğum yerde, dillerini dili ve tacı olan Türkçemizin konuşulması yasak olup, Türkçe radyo yayınlarının dinlenilmesi radarlarla

engellenmeye çalışılırdı. Yine de, Türkiye’nin Sesi Radyosunun açılış ve kapanış saatlerinde çalınan İstiklâl Marşı ailece sabırsızlıkla beklenir ve ayağa kalkılıp birlikte söylenirdi...

Benim doğduğum yerde, “Yabancı dil konuşanlara hizmet verilmeyecektir!” diye kara levhaları asılır; “yabancı dil”le de, Türkçe kastedilirdi... Türk olan her şeye saldırılır, Türk olan her şeye küfredilirdi... Lise ikiye tekabül eden onuncu sınıfta -kız erkek, fark etmez- herkes askerî eğitim alır; hedef tahtası olarak da, Türkiye gösterilirdi!

Benim doğduğum yerde, iki Türk yan yana gelemmez, gelse de Türkçe konuşamaz; ibadetlerini yerine getiremezdi. Müezzin ezan okuyamaz; “Maşallah”lı çocuklar araba ile dolaştırılamazdı. Gençlerimiz askere “En büyük bizim asker!” sloganları ile uğurlanamaz; Türk düğünü yapılamazdı...

Benim doğduğum yerde, doğum günü kutlamalarında “Türkçe sözlü müzik dinleniyor” bahanesi ile, milis evimizi basar, her yeri didik didik arardı. Ve etrafa tehditler yağdırarak, kuduz köpekler gibi korku saçardı. O anlarda soğukkanlılığını yitirmeyen annem aranan kasetin üstüne oturur, bir diğerimiz ise -benzerliğinden dolayı- Yunan müzikli bir kaset gösterir, “Komşular yanlış anlamışlar” der, ihbarı yalanlardı...

Benim doğduğum yerde, Türkiye’den gelen misafirler peygamber gibi karşılanır, Türkiye ziyaretinden dönen hemşehrilerimiz ise sultanlar gibi ağırlandı... Türk gazeteleri, hediyelerin sarıldığı Türkçe yazılı kâğıtlar ve Türkçe isimli mağaza poşetleri, Türkiye’den gönderilen mektuplar, resimler, kartpostallar kutsal bir anı olarak itina ile saklanırdı... Babam otelde yer bulamayan Türk vatandaşlarını eve davet eder, yedirir içirirdi. Neş’e ile hüzün bir arada, Türkiye hakkında bilgi alırdık...

Benim doğduğum yerde, güneş, senin gölgene sığınma duaları ile doğar, senin dibinde ölebilmek duaları ile batardı. Rüyalarımızı ise, hep Türkiye’ye giden trenler süslerdi...

Benim doğduğum yerde, “Türküm!” diyenler, Türkiye’deki akrabaları ile irtibata geçmeye çalışanlar, Türkiye’ye iltica etmeye kalkanlar

şiddetle cezalandırılır, ailece hayatları karartılırdı. Kimi işten atılır, kimi memleketinden sürülür, kimi hapse atılır, kimi de sınır dışı edilirdi. Kanımca, bu sonuncuları, en şanslıları olanlardı. Çünkü benim doğduğum yer, kocaman bir açık hava hapishanesi idi! Adı, Bulgaristan'dı... Benim doğduğum yerde, Türkiye Mekke'm, sen Kâbe'mdin!...

AY YILDIZLI BAYRAĞIM, KUTSALIM, CANIM!... Ben ne yazık ki, senin altında doğmayıp, doğamayıp, yıllar yılı senin özleminle kavruldu! Sana kavuşmak için kâh umutla, kâh umutsuz; kâh sabırla, kâh sabırsız; bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmeksizin, acı ile beklediğim o uzun yıllar, bana sonsuzmuş gibi gelirdi! Bu yüzden, sana kavuştuğum ilk andan beri sana bakmaya, sana dokunmaya, seni öpmeye doyamadım, doyamayacağım da!

Şükürler olsun, sen beni bağrına bastın, ben seni! Ve şimdi hür yaşadığım ülkemde, seni çektiğim evimin balkonundaki gönderde, sabah akşam esen memleket rüzgârında gelin gibi süzülüştünü seyredebiliyorum!

Dalgalan Ay Yıldızım, dalgalan hürriyetim, dalgalan ruhum!... Senin o ışıltı ışıltı dalgalanmanın bana verdiği hazzı, hiçbir sözle betimleyemiyorum!...

CANIM BAYRAĞIM! ŞEHİDİMİN SON KANI, VATANIMIN VAROLUŞU, ÖZGÜRLÜĞÜMÜN MÜHRÜ!

Sana dokunan kara eller kırılsın, sana kem bakan hain gözler kör olsun! Sana kötü emeller besleyen alçakları, Allah Kahhar ismiyle kahretsin! Sana tapan azîz Milletim, 90 yıl evvel bunu izan edemeyen yedi düvele, Çanakkale'nin geçilmezliğini bir daha anlatmak zorunda kalmasın!

BEN TARAFIM, BEN SENDEN TARAFIM!... SENİN GÖLGENDE DOĞMADIM, DOĞAMADIM! AMA DÜN OLDUĞU GİBİ BUGÜN DE, TEK DİLEĞİM: SON N F SİMİ S NİN DİBİND V R YİM!...

SİVİL ÖRÜMCEĞİN AĞINDA

21 Adım'da Bir Ülke Demokratikleştiriliyor diye Nasıl Bölünür? Sömürgeleştirilir?

1. İktisadi ortamı denetleme: Borç ekonomisinde dalgalanmalar yaratmak üzere, para piyasalarının dışardan gelen uluslar arası vur-kaç tefecilerine sonuna dek açılması.
2. Ulusal bunalımlar yaratılması: Ülkede sık sık iktisadi dalgalanma yaratılarak bunalım aralarının azaltılması. Ulusal devlet merkezinin elindeki en önemli güç olan para kaynaklarının, bankaların, devlet şirketlerinin kapatılması, yabancı şirket egemenliğine geçirilmesi.
3. Merkez devlete güvensizlik yaratma: Kritik dönemlerde iktisadi bunalım yaratılmasıyla umutsuzluğa düşürülen yerel sanayicilerle ve üreticilerle konferans, sempozyum adı altında doğrudan ilişkiye geçilerek, devlet merkezine karşı güvensizlik aşılması.
4. İşadamlarını örgütleme: Yerel işadamları örgütlerinin ve ilişki bürolarının kurulması; başına buyruk, devlet denetiminden giderek uzaklaşan “serbest ekonomi” ve “serbest pazar” düzeninin kabul ettirilmesi.
5. Yolsuzluk kampanyaları: “Yerinden yönetim” taleplerini yükselterek, devletin egemenliğinin zayıflatılması, yolsuzluk olaylarını abartarak topluma aşağılık duygusunun yerleştirilmesi, halkın çaresizliğe itilmesi.
6. Belediye hizmetlerinin yabancı şirketlere devredilmesi: Yerel yönetimi güçlendirme adı altında, toplumsal hizmetlerin “karlılık” esasına oturan şirketlere devredilmesi, su-elektrik gibi kentsel işletmelerin yabancı şirketlere devredilmesi için gerekli düşünsel alt yapının oluşturulması.

7. Ulusal sanayinin yıkımı: Ulusal iktisadın çökertilmesi için, ulusal sanayileşmenin ve enerji kaynaklarının yıkıma uğratılması için toplum ile devlet arasında çatışmayı da içerecek biçimde çevreci akımların, örgütlerin desteklenmesi ve ulusal madenciliğin, doğal yakıt üretim kaynakları işletmeciliğinin ulusal egemenlik alanının dışına çıkarılması.
8. Kamuoyu oluşturucuları -bizdeki adlandırmalarıyla, aydınlara, yazarlara, bilim adamlarına- yönelik içeride ve dışarıda, masrafları karşılayarak, konferanslara çekmek. Katılımcılarla doğrudan ilişki içinde, ilgili ülke hakkında bilgi almak ve “düşünce” ve “örgütlenme” özgürlüğü başlığı altında yeniden yapılanma düşüncesini benimsetmektir.
9. Alt örgütler yoksa, hemen Helsinki Nihai Senedi kapsamında Helsinki Yurttaşlar ve Ortak Zemin Merkezleri örgütlemek ve koşullar olgunlaştıkça, uzaktan yönlendirilebilecek bir ilişkiler ağı altında insan hakları dernekleri ve benzeri örgütlenmelerin kurulması.
10. Bilimsel ve toplumsal konferansların çoğaltılması. Yerel vakıf ve “think tank” derneklerinin kurulması.
11. İşadamları derneklerinin, sendikaların kurulması, varolanların içine bilim danışmanlarıyla sızılması. Siyasi partilere eğitim programlarıyla, partililik dersleriyle yaklaşıp kadroların yönlendirilmesi, gençliğin “düşünce özgürlüğü” ve “siyasi katılımcılık” propagandasıyla örgütlenmesi.
12. Yeni propaganda aygıtlarının (radyo, gazete, dergi, televizyon, video yayını) devreye sokulması. Bilimsel ve magazinsel içerikli, insan hakları ilkeleri üstüne sürdürülen yayınların yoğunlaştırılması. İnsan hakları ihlallerinin yaratılmasıyla sürecin hızlandırılması.
13. Casuslar yerine yayın muhabirleriyle yerinden bilgi elde etmek için yaygın bir yayıncı eğitim programının gerçekleştirilmesi.
14. Gizli ve yarı gizli istihbarat çalışmalarının azaltılması, buna karşılık medya muhabir ağıyla açık ve yaygın istihbarat toplanması, olanaklıysa Amerikan televizyonlarının yerli şubeleriyle yayına geçilmesi, eksik-yanlış bilgilendirmeye kitlelerin yönlendirilmesi, eğitim-konferans-gezi düzenleyerek yerel medya ile kalıcı bağlar oluşturulması.
15. Yanlış ve eksik bilgilendirme: Kitlelerin akıl denetimlerini ele geçirmek üzere yoğun propaganda ve yanlış bilgilendirmeye tarihsel devlet kurumlarının ve etnik sürtüşmeleri önleyen geleneksel kurumların yıpratılması, toplumsal kimliği karıştırmak için tarihsel ve toplumsal gelişim gerçeklerini tahrif ederek, yeni kimlikli topluluklar yaratılması.
16. Etnik kışkırtıcılık: Etnik ayrılıkları güçlendirmek üzere kültür anımsatma programlarına başlanarak yerel toplantılardan uluslar arası toplantılara adam taşınması, ulusal-bölgesel tarihin bütünleştirici özelliklerinin azımsanılarak, yerel tarih, yerel kültür araştırması adı altında en eskiye özlem yaratılması.
17. Kültürel kaynaşmanın yıkımı: “Çok kültürlülük” propagandasıyla toplumsal ortak kültürün temellerinin yıkılması. Uluslararası karşı kampanyalar ile ulusal kurtuluşun simgesi olan anma günlerini ve toplumun tarihten kalma bağımsızlık ve onur simgesi özelliklerini sözde dostluk adına silikleştirerek güdülebilir bir topluluğa dönüştürmek. Din kültürünün parçalanması, geleneksel akışın kesilmesi ve ulusal dayanışmayı pekiştirici etkisinin yok edilmesi için, “medeniyetler/dinler arası diyalog” programıyla, Batı’nın dinsel kurumlarının güdümünde eritilmesi. Böylece azınlık din kurumlarıyla, ulusal egemenliğin karşısında ortak, dinsel cephe oluşturulması.
18. İnanmış örgüt liderlerinin yetiştirilmesi: Liderlik programlarıyla, güdümlü yeni dünya düzenine tapınan ultra-liberal önderlerin üretilmesi ve yeni partiler kurulması, varolanlara yeni liderler yerleştirilmesi; parti

programlarının rejimle hesaplaşmaya yönelik, birer kışkırtma programına dönüştürülmesi.

19. Silahlı gücün zayıflatılması: İktisadi bunalımı bahane ederek, toprak bütünlüğünü koruma aracı ulusal ordunun, silah donanımlarında, komuta kontrol ve iletişim sistemlerinde yenilenme alımlarının kısıtlanarak, zayıflatılması ve ulusal sınırların gevşetilmesi.

20. Orduları ulusal savunma kimliğinden koparma: Güvenlik güçlerinin ulusal yapıların korunmasına yönelik müdahalelerini önlemek için, profesyonelleştirmek. Devlet egemenliğine sahip çıkmaya çalışan orduları geriletmek için, kışkırtmalara başvurularak, ordu yönetimlerinin günlük siyasete çekilmesi, ordu içinde politik tartışma, ordu ile halk arasında cepheleşme yaratılması.

21. Devlet yönetiminin kargaşayla ele geçirilmesi: Seçim darbesiyle egemen devletin ele geçirilmesi. Merkezi direniş olursa, yaygın ve sürekli kitle gösterileri düzenlenmesi. Bu sürecin hızlandırılması için halkı ikna edici etnik çatışmaların düzenlenmesi, ölümle sonuçlanan kışkırtmalarla etnik ya da mezhepsel kimliklerin kemikleştirilmesi.

...”Ulusal egemenliklerinden ödün vermeye yanaşmayan bu tür devletlerin sınırlarının eleğe döndürülmesi işi, örtülü, kirli işlerle becerilemez ve ilgili ülkelerin insanların onayı alınmadan gerçekleştirilemezdi. Bu nedenlerle, “hür dünya” işlerinden, “insan hakları” ve “din hürriyeti” bekçiliğine evrilen operasyon ile ABD’nin uygun göreceği türden demokrasiler kurulmalıydı.

Demokrasi ihracını konu edinen bu incelemenin amacı, adı “**Project Democracy**” olarak Reagan tarafından konulan ve 1980’lerin başından bu yana 92 ülkede uygulanan ve yeni-mandacıların işbirliğiyle örülen AĞ’da, yani “örümcek ağı” içinde çırpınmakta olan Türkiye’de olan bitene az da olsa ışık tutmakta ve toplumsal-siyasal yaşamın yabancılar tarafından ele geçirilişini bir parça olsun sergilemektedir.”...

...”Yabancı bir devletin, bir ülkenin içinde örgütler kurmasının, eski örgütleri, sendikaları, odaları yönlendirmesinin, onlardan raporlar

almasının, bu raporlara göre o ülkeye yön vermesinin bir tek anlamı olabilir. O da, ülkede varolan devlete paralel, merkezi dışarıda bir yönetim oluşturmak. Bunun tek sonucu da operasyon nesnesi olan devletin egemenliğinin örtülü olarak yok edilmesidir.”

...”İçine sızılan devletin bürokratlarının da yardımıyla, yaygın bir “medyatik” ve “entelektüel” yedek güç operasyonu, Amerikalıların “*manufacturing public perception*” dedikleri ‘kamuoyunun algılama dizgesini üretme’ sürecinde, aşamalar bir bir geçiliyor. ‘Algılama dizgesi üretimi’ sonucunda, o ülke insanları, aslında kendilerine benimsetilmiş olan düşünceleri, ya da eylem planlarını, bizzat kendi kurumlarının, kendi beyinlerinin ürünüymüş gibi algılayıp, eyleme geçiriyorlar.”

...”Ülke yasalarının ve anayasalarının çok etnikli, federatif bir yapı oluşturacak biçimde yeniden düzenlenmesi, operasyonun temel aşamaları arasında, küçük yada büyük, kanlı yada kansız olaylarla testler yapılarak, oluşumun düzeyi ölçülerek hız ayarlanması ve küçük program değişikliklerinin gerçekleştirilmesi asıldır...”

...”Aşamalar birer birer geçilirken, ülke dışında da paralel süreç yürütülür. Çok kültürlülük propagandasıyla etnik ayrıştırma ve çatışma sürecinin güçlendirilmesi için, insan hakları raporları giderek etnik azınlık hakları raporlarına dönüştürülür. Avrupa ve Amerika’da etnik ve dinsel ayrılıkçı “diaspora”ya parasal ve siyasal destek verilir. Küllenmiş tarihsel çatışmalar, acılar yeniden ateşlenir. Ülkede özgüveni sarsılmış halkın, gün geçtikçe yabancı kültürüne, yabancı düzenine özenme eğilimleri kışkırtılır.”

...”Yıllardır barış içinde yaşayan toplumlar inanılmaz bir hızla önce ayrışır, sonra da çatışır. Sonuç, ekonomisi yabancıların eline geçmiş, zayıflamış merkezi egemenliğiyle dış politikada bağımsız karar verebilme yetkinliğini yitirmiş, yabancıların dayattığı kararlara mahkum olmuş bir devlet ve tarihsel-kültürel kimliğini yitirmiş Batı’nın alt dereceli bir hizmetkarına dönüşmüş bir halk topluluğu...”

”Her ülkede olduğu gibi, şirketler için esas olan devlet politikalarına ve kararlarına yön vermektir. Yön verilecek olan devlet yönetimi ve yasama

organları olunca, yönlendirici elemanların niteliği de önem kazanıyor. Bu nedenle elemanların büyük çoğunluğu, devlet deneyimine sahip eski ve yeni görevlilerden seçiliyor. İkinci eleman kaynağı ise, yine devlet organlarıyla içli dışlı olmuş akademisyenleri barındıran üniversitelerdir...”

“..dış ülkelerde izlenecek ABD çıkarlarına uygun ayarlama işlerine denk düşen araştırma, inceleme, değerlendirme çalışmalarını gerçekleştirecek olan dernek, vakıf, enstitü adı altında kurulan, eski memurları, akademisyenleri, şirketlerin seçkin yöneticilerini bir araya getiren örgütlenmeler **“think tank”** (düşünce topluluğu) adı altında toplanıyorlar. Bu sivil örgütlerin (diğer adı ile NGO) Amerika’daki merkezlerinde, emekli dışişleri ve istihbarat elemanları, Amerika’ya yerleşmiş üçüncü dünya elemanları, operasyonlarda dünya deneyimli CIA eski istasyon şefleri ve akademisyenler görev alıyor.

“Think tank” örgütlerinin en önemli yararı, ABD yönetimini sorumluluktan kurtarmalarıdır. ABD resmi organlarının başka ülkelerde araştırma ve incelemeler yapması, o ülkelere, şimdilerde pek kullanılmayan eski deyimle “casusluk” etkinliği olarak değerlendirilebilir ve devletler arası anlaşmazlıklara neden olabilir. Teslim edilen raporlar, ABD resmi belgeleri olarak ele alınıp, casusluk suçlamalarına yol açabilir”

“Project Democracy” adı altında sürdürülen bu operasyon için CIA eski Direktörü William Colby: “CIA’nın örtülü olarak yaptıklarını açıktan yapıyoruz.” demiştir.

“Türkiye’deki sivil toplum kuruluşu ,think tank, enstitü veya vakıf adı verilen dernek, yani genel adıyla örgüt, Türkiye’de gerçekleştireceği araştırma, çalışma veya proje için bu iş yada bu işleri bitirince bir rapor, bir kitap, radyo yayını, televizyon belgeseli, hatta roman hazırlayıp, size sunacağım; şu tür bir ekiple çalışacağım ve paraları şöyle harcayacağım. Bu işler için, sizden şu denli dolar/sterlin/euro istiyorum diyerek, başvuru özet-raporu hazırladığında, bu ön rapor ABD’nin Dışişleri Bakanlığı’na, hem de siyasi işler bölümüne verilmektedir. İşin bir başka yönü daha yakıcı olabilir. Para verilmeden önce, ABD Dışişleri’ne ön rapor sunulmasının öteki yüzünde, ABD Dışişlerinin yada ABD NSC (National Security Committee/Milli Güvenlik Kurulu) ‘nin

isteği doğrultusunda “project” hazırlanması olasılığıdır.

NED’e (National Endowment for Democracy / Demokrasi için Ulusal Fon) bağlı olan bu örgütler Türkiye’de yürütecekleri projeler için paraları da NED’ten almaktadırlar. Aslında para kaynağı doğrudan ABD hazinesi, yani devlettir. NED ise paranın kasasıdır. NED ile ABD Dışişleri Bakanlığı, şu konularda anlaşmışlardır:

- a) *NED herhangi bir “project” işine girişip para vermeden önce ABD Dışişleri’ne bilgi verecektir.*
- b) *NED yönetim kurulu’nun onayına sunulan tüm “project” önerilerinin bir kopyası, ABD Dışişleri Bakanlığı Siyasi İşler Yardımcılığı’na verilecektir.*

Yüzlerce bağıştan birkaç örnek: (1988’ten bugüne diğer bağışlar için 56-69 arası sayfalar)

1991- Parayı veren: NED / Bağış alıcı: CIPE (Centre International Private Enterprise) / Alt bağış alıcı: Türk Demokrasi Vakfı (TDV) / Konu: İş ve Ekonomi / miktar: 80.000 \$ / TDV’nin, Türkiye’de özelleştirme için 18 aylık programı desteklenecek.

1997- Parayı veren: NED / Bağış alıcı: CIPE / Alt bağış alıcı: Liberal Düşünce Topluluğu (LDT) / Konu: İş ve Ekonomi / miktar: 61.710 \$ / Serbest piyasa ekonomisinin İslam diniyle bağdaştığı anlatılacak.

- Bu sivil toplum örgütlerinin ne kadar sivil olduğunun yorumu size kalıyor.

“...Kendi ülkelerinin iç düzenine muhalif olan gruplar, ABD gibi bir kurtarıcı bulmuş olmaktan mutlu olduklarından, yaşadıkları ülkelerini bu sivil örgüt adı altındaki Amerikan misyonerlerine / istihbaratçılarına ihbar etme fırsatını kaçırmamalarının yanında, dünya egemeni olarak gördükleri ABD devlet aygıtı tarafından desteklenmekten de son derece hoşnut kaldılar.”

...”Dünyada yerleştirilmek istenen yeni düzenin, demokratik bir düzen olacağı sonucuna varılabilir!? Bu düzen içinde dünyanın tüm ülkelerinde devletler merkezi otoritelerini yitireceklerdir. Olabildiğince etnik ayrıma uğramış küçük eyaletlere ayrılmış ülkelere (*not*: dünyada 1000 adet ülke olması öngörülmektedir, şu an sayı 200 civarı, 1980’lerdeki sayı 182 adet) tarihsel partiler eriyecek, vakıflardan, düşünce topluluklarından, ticaret odalarından, insan

hakları denetim örgütlerinden oluşan bir siyasal yapı oluşacaktır. Bu oluşumlar, doğrudan doğruya ABD'nin siyasal partilerine bağlı enstitülere, konseylere, ABD şirket vakıflarına bağlanacaktır. Ülkelerdeki eğitim kurumları da vakıflaşacak ve ABD akademik dünyasıyla organik bağlar kuracaktır. Merkezi otoritesini yitirmiş, salt denetleyici kurullara dönüşmüş devlet örgütlerinin yanı sıra ordular da ulusallığını yitirmiş devletlerin savunma gücü olmaktan çıkacak ve ortak güvenlik güçlerine katılacaklardır. Herhangi bir bölgesel başkaldırıya (bu bağımsızlık uğruna bir başkaldırı da olabilir) karşı anında silahlı müdahalede bulunulması..."

Bu son derece ileri projeye engel olabilecek en önemli kurumlardan biri de dinsel kurumlardır. Dünya egemenliğinin kurulmasında engel oluşturacak dinsel çatışmaların önlenmesi için 'dinler arası diyalog'un geliştirilmesiyle birlikte kurumsal yapının da oluşturulması gerekir. En yaygın ve güçlü dinsel kurumlardan başlayarak, tüm dinlere bir yeni merkezi eşgüdüm gereklidir. Eşgüdümün merkezi elbette Washington'da bulunacaktır. Öncelikle Amerikalılardan oluşturulan bu kurumsal yapı, **IRFC** (International Religious Freedom Committee / Uluslararası Din Hürriyeti Komitesi)'dir. Bu komitede belli başlı dinlerin ve mezheplerin temsilcileri bulunmaktadır.

"Bütün dünyada yapılacak işler buradan idare edilebilir ve hatta denilebilir ki , şöyle veya böyle Amerika ile dostça geçinmeden, destek almak değil, Amerikalılar istemezlerse kimseye dünyanın değişik yerlerinde hiçbir iş yaptırmazlar. (..) Bu realite kabul edilmeli. Amerika göz ardı edilerek şurada, burada bir iş yapmaya kalkılmamalı."

Fethullah Gülen, (Fethullah Hoca ile NewYork Sohbeti-4, YeniYüzyıl, 23 Temmuz 1997)

Kasım 1996'da, ABD'nin devlet sekreteri Warren Christopher, "Din ve inanç hürriyetini yaygınlaştırmanın Birleşik Devletler'in çıkarlarının artırılmasını sağlayacağı" gerekçesiyle **ACRFA** (Advisory Committee on Religious Freedom Abroad / Dış Ülkelerde Din Hürriyeti Danışma Komitesi) 'yi oluşturdu. Bu yeni kurumlaşmanın gerekçesi olarak "**ABD'nin kuruluşunun temelinde dinsel kurumların bulunduğunu ve Birleşik Devletlerin dünyada din hürriyetini gözetleyerek yaptırımlarda bulunma hakkı olduğu belirtildi.**" 23 Ocak 1998'de, "Din ve inanç hürriyetinin yayılmasının ABD dış politikasında birincil önceliğe sahip olmasını," Dışişleri bakanlığı bünyesinde bir "Uluslararası Din Hürriyeti Bürosu" kurulmasını sağlayacak yasa taslağı hazırlandı.

Aynı yıl Ulusal Kongre'de çıkarılan yasa:

"Din hürriyetinin yaygınlaştırılması ve (bu hürriyetin) baskı altında tutulmasına karşı çıkma görevi temel (olarak) Amerikan değerleri içindedir ve Birleşik Devletler'in (politikalarına) uygun, önemli ve gerekli bir dış politika hedefidir. Birleşik Devletler, evrensel insan haklarına bağlı bir dünya lideri olarak ve değişik dinsel nüfusa sahip bir ülke olduğundan, dinlerin tamamıyla ilgili haklardan (da) sorumludur."

"Dinsel özgürlük taahhüdümüz Amerikan ideallerinin ifade edilmesinin de üstündedir ve dünyadaki gücümüzün temel kaynağıdır."

Madeleine Korbelt Albright, ABD Dışişleri Bakanı

Kaynak: **Sivil Örümeğin Ağında: Project Democracy**, M. YILDIRIM, Toplumsal Dönüşüm Yayınları, İstanbul 2004, 597 sf.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİ

■ GÖKTÜRK KARADUMAN

Mustafa Kemal ATATÜRK; Kurtuluş savaşından sonra, millet iradesine dayanan bir yönetim biçimi olan Cumhuriyeti ilan etmiştir. Cumhuriyetin ilanından sonra kurulan bu düzen içerisinde ülkede bir takım değişiklikler gerçekleşmiştir. Atatürk ilkeleri olarak bilinen (Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Laiklik, Halkçılık, Devletçilik, İnkılapçılık) temele dayalı çağdaş ve akılcı bir yapı oluşturmuştur. Mustafa Kemal Atatürk'ün yaptığı değişime ve Devlet'i dayandığı sisteme Atatürkçü Düşünce Sistemi denir. Günümüzde bu sistem bireyler arasında ve basın yayın organlarında Kemalizm ve Atatürkçülük olarak da ortaya çıkabilmektedir. Atatürkçü düşünce sistemi Türk milletinin ihtiyaçlarından ortaya çıkmış; bilime, akla ve her şeyden önemlisi insana dayalı bir sistem, bir ideolojidir.

Atatürkçülüğün amacı Türkiye Cumhuriyetini diğer gelişmiş devletler seviyesine çıkarmak ve Türk milletinin medeni, sosyal ve siyasi kurumlara sahip çağdaş bir toplum haline gelmesini sağlamaktır. Türkiye Cumhuriyeti'nin sanatta, bilimde, ekonomide vb. Dünya'nın en gelişmiş en ileri toplumuna sahip olmasını sağlamaktır. Atatürkçü düşünce sisteminin benimsediği modernleşme ve çağdaşlık düzeyi sadece bir batı taklitçiliği olarak algılanmamalıdır. Sistem Milli Kültüre dayalı anlayışı kabul eder.

Atatürkçü anlayış bağımsızlık düşüncesini de içinde barındırır. Bağımsızlık vatan topraklarında düşman bulunmamasını ifade ettiği gibi; siyasi, kültürel, ekonomik, askeri olarak ta tam anlamıyla bağımsızlığı ifade etmektedir.

Sistemin bir diğer özelliği Milletin kendi kendini yönetmesi anlayışıdır. Egemenlik bir kişinin veya sınıfın elinde değildir.

Atatürkçü düşünce sisteminin içerisinde yer alan laiklik anlayışı bazı kasıtlı çevreler tarafından yanlış aksettirmektedir. Laiklik anlayışı dinsizlik olarak algılanmamalıdır. Devlet işlerinin din işleriyle karıştırılmamasını isteyen bir olgudur. Laik devlet dine bağlı bir devlet olmadığı gibi dine karşı devlet de değildir. Laiklik ülkemiz içerisinde yer alan farklı inançlara saygı ve bunun neticesinde milli bütünlüğümüzün yara almasını engelleyici bir araç olarak ta vazife görür.

Sonuç olarak Atatürkçü düşünce sistemi bağnazlıktan uzak, bilime dayalı, akılcı bir sistemdir. Değişime ve gelişime açıktır. Millet sevgisini ve ülke sevgisini içinde barındıran milli bütünlüğün korunmasına yönelik amaç taşıyan bir anlayıştır. Ülkesini seven her Türk vatandaşı Atatürkçü düşünce sistemi içerisinde ülkesine hizmet etmeli; yanlış olarak aktarılan bu sistemi kulaktan duyma bilgilerle değil, bilimsel bir çerçevede Türkiye ve Dünya gerçeklerini göz önünde bulundurarak değerlendirmelidir.

SOYQIRIMI YALANININ TARİXİ ve SİYASİ KÖKLERİ

■ SEVİNÇ MAMMADOVA

Hele qedim zamanlardan seyyahların, tarixcilerin ermeniler haqqında yazdıqları insanları düşündürmeye bilmir. Ermenistan ve Mesapatomiyayı qarış –qarış dolaşmış Fransız seyyahı Qraf de Shole yazır: “Bununla bele onların (Ermenilerin-kürdlerin) ağır-acılarının, yogsulluqlarının mende doğurduğu merhemet hissine baxmayaraq, men heç vaxt onlara qelben bağlana bilmedim, onların kelekbazlığı ne qeder iyrenç, rezilliyi ve rusvaycılığı neçe hiddete

layıqdır”. Bir qeder tarixe nezer salaq: Fundamental elmi tedqiqatlarla subuta yetirilmişdir ki, Ermenistan'ın erazisi tarixen Azərbaycan'a mensub olmuşdur. Doğrudur, burada kiçik qruplarla, dağınıq halda ermeniler de yaşayırdılar, lakin onlar gelme etnos idi ve bu bölgeye İran'ın, Iraq'ın, Suriyanın ve Türkiye'nin erazilerinden köçürülmüşdüler.

Ermeni alimi Y.A. Mananyan alimlerin reyini ilə razılaşaraq hesab edir ki, “protoermeni tayfaları helə eramızdan evvel II minilliyin birinci yarısında Balkan yarımadasında yaşamışlar. Kiçik Asiyaya onlar eramızdan evvel XIII esrdən köçüb gəlmişlər. Burada muxtəlif tayfalarla qaynayıb – qarışdıqdan sonra eramızdan evvel I minilliyin ortalarında Ermenistan yaylası ərazisinə gəlib çıxmışlar” Eramızdan evvel VI esrdə ermənilərin dövləti Dicle və Ferat çayları hövzəsinin əsasən orta hissəsində yerləşən Ermenistan yaylasının bezi vilayətlərini əhatə edirdi. Eramızın 387 - ci ilində Ermenistan Sasanilər İrəni ilə Bizans arasında bölüşdürüldü. Eramızın XIV esrində ermənilər Kiçik Asiyanın başqa bir hissəsində Aralıq dənizinin şimal-şərqində rubenilər tərəfindən idarə edilən Kilikiya dövləti yaratmağa nail oldular.

Bu dövlət cəmi bir esr yaşadı və bundan sonra ermənilərin 500 il müddətində öz dövlətçiliyi olmadı. Heç zaman müəyyən sabit sərhədləri olmayan Ermenistan daim öz güclü qoşunlarından asanlı olmuş və sisteməlik olaraq bu monarxiyalara xəyanət etmişdi.

V.L.Velichko “Qafqaz” adlı kitabında qeyd edir ki, “saxtakarlıq” ifadəsindən başqa, erməni tarixində heqiqi faktları düzgün eks etdirən söz yazmaq lazım gələydi, onda “xəyanət” kəliməsi lap yerinə düşərdi. Bugün artıq məlumdur ki, Amerika və Avropanın nüfuzlu dairələri Türkiyə və Azərbaycan’ın əleyhinə heqiqi tarixi saxtalaşdırmaq yoluna qədəm qoymuşdur. Son vaxtlar TÜRK dünyasına qarşı Səlib yürüyüşünün yeni mərhələsi olan yalancı genosid dalğası Avropa və Amerika’nın erməni mövqeyi tutan bezi dövlətlərində bir kəbus kimi dolayışmaqdadır.

İtaliya, Fransa, Yunanıstan, o cümlədən Rusiya Federasiyası, Peru, Argentina uydurma “erməni soyqırımı” məsələsini dövlət və hökumət səviyyələrində tanımışlar. ABŞ – da və ələce də erməni lobisinin güclü olduğu ölkələrdə uç məqamda “erməni soyqırımı”nın tanınması, məsələsi gündəliyə gətirilir: Prezidentliyə və Kongresə seçkilər keçirilən illərdə, “erməni soyqırımı”nın ildönümləri qeyd edilən (axirinci rəqəmi 5 və ya 0 ilə qurtaran illərdə) illərdə, ABŞ-da bu məsələnin müzakərəyə çıxarılması həm prezident seçkilərinə, həm də “erməni

soyqırımının” 85 illiyinə təsadüf etdiyindən ermənilər üçün əlverişli məqamdadır.

Qərribə də olsa “erməni soyqırımı” ideyasının müəllifləri ermənilər deyil. Bu saxta ideyanı dünya içtimaiyatının müzakirəsinə ilk dəfə çıxaranlar İngilislər, Fransızlar və nihayət Ruslar olmuşlar. Ermənilər həmin millətlərdən olan “təhqiqatçıların” və diplomatların, əslində isə Xristian missionerlərinin Osmanlı Türkiyə’sini parçalamaq və məhv etmək məqsədi ilə yazdıqları əsərlərlə sonradan tanış olmuşlar. Ermənilərdən sadəcə olaraq, “əsərlərin” yazılmasında, müəyyən sənədlərin tərtib edilməsində istifadə etmişlər. İndi həzmin “əsərlər” formalaşmış, güc mərkəzinə çevrilmiş erməni lobisinin xammalına çevrilmiş. «Erməni soyqırımı» məsələsi ilk dəfə ABŞ Konqresinin Senatında 1916 - cı ildə müzakərə edilmiş və qətnə qəbul edilmişdir. Erməni lobisi 1975, 1985, 1995 və 2000 - ci illərdə erməni soyqırımı məsələsini Nümayəndələr Palatasının müzakirəsinə çıxarmağa nail olsalar da ABŞ yönetiminin sərt mövqeyi nəticəsində onun tanınmasına nail olabilməmişdi.

İndiyə dek konqresi fakt qarşısında qoymaq üçün erməni lobisi 9 ştatda[eyalet] “erməni soyqırımının” müzakərəyə çıxarılmasına və tanınmasına nail oldular. Hazırda adları çəkilən dövlətlər əsasən maliyyə – iqtisadi qurum kimi tanınan Avropa Birliyinə Türkiyə’nin tam hüquqlu üzvlüyündən sonra bu ölkənin iqtisadi, siyasi, hərbi baxımdan güclənməsindən, Avropa həyatının ən muxtəlif sahələrinə ciddi nüfuz edəceyindən narahətdir. Bu səbəbdən də Avropa’nın bir sıra dövlətləri Türkiyə’yə qarşı qeyri – obyektiv mövqə tutmuşdur. Bu məsələdə Avropa ölkələrinin bir sıra rəsmi dövlət strukturları ilə yanaşı, orada yuva salmış erməni lobisi, Xristian yönümlü bir sıra siyasi partiyalar, erməni xəyriyyəci təşkilatları xüsusi fəallıq göstərirlər.

Yuxarıda qeyd etdiyimiz kimi Türkiyə’nin dünyada güc mərkəzlərindən birinə çevrilməsi, onun nüfuz qazanması Şərqdə demokratik idarəçiliyə malik bir dövlət olması tarixi rəqibləri heç bir vaxtla qane etmir. Əgər birinci dünya müharibəsindən sonra Türkiyə’nin əhalisi 12 milyon idiyse, 1970 ci ildə 35, XX esrin sonlarında isə 65 milyonu otub keçmişdir. Bütün

XX esr boyu dünya dövlətlərinin % 98 de məskunlaşmış ermənilər, ABŞ və Qərbin ermənipərest dairələrinin dəstəyi ilə TÜRK dünyasını zəiflətmək, daxilə suni şəkildə “milli azlıq problemi” yaratmaqla onun bütövlüyünü parçalamaq kimi məkrli siyasət yürütmüşlər. Onlar bu işi hərbi-siyasi, ideoloji vasitələrlə və terror yolu ilə sənəmək bilmədən Türkiyə’də, Kiprdə [Kıbrıs], Azərbaycan’da həyata keçirmişlər.

Məlumdur ki, soyqırım dini, milli, yaxud irqi əlamətlərə görə bir xalqın kütləvi şəkildə vəhşəcəsinə qırılmasıdır. Buna misal olaraq Van’da, Erzincan’da, Zengezur’da, Bakı’da və Xocalı’da və cəvar yerlərdə erməni daşnaqlarının vəhşəcəsinə Türkləri kütləvi surətdə qırmalarını göstərə bilərik. Bax, bu esl SOYQIRIMDIR! Avropanın eşitmək istəmədiyi, BÖYÜK TÜRK millətinin qan yaddaşına həkk olunmuş SOYQIRIM! XIX esrin ikinci yarısından başlayaraq, istərsə də 1915– ci ildə baş vermiş dəhşətli olaylar – yəni dünyaya erməni xalqının soyqırımını kimi tanıtdırılan qırğınlar eslinde ermənilərin özləri tərəfindən törədilmişdir. Onlar «SOYQIRIM» miti yaratmaq məqsədi ilə kütləvi iğtişəşləri törədər.

1828 – ci ildən başlayaraq Osmanlı Dövlətinin ərazisində yaşayan ermənilər Ecmədzin katalikosluğunun təşkilatçılığı ilə Rusiyanın Anadolu cəbhəsindəki qoşunlarına dəstək məqsədi ilə qiyamlar etmişdilər. Məhz həmin dövrdən başlayaraq Rusiyanın hakim dairələri Türkiyə ərazisini işğal etmək məqsədi ilə erməni qiyamçılarına bel bağlamışlar, onları daim silah və sursatla təhciz etmişlər. XIX esrin 80-90 illərində Türkiyə’də yaşayan Ermənilər sistemətik olaraq Osmanlı dövlətinə qarşı silahlı çıxışlar, terror akti həyata keçirmişlər. Erməni millətçiləri tərəfindən 1885 - ci ildə «Armenikan», 1887-ci ildə İsveçrə’də «Xınçak», onun ardınca isə Tiflis’te «Daşnaksutyun» partiyaları təşkil olunur. Həmin partiyaların Türkiyə’də dayaqlarını qururlar. O vaxtdan etibarən silahlı isyanların hazırlanması və təşkili həmin partiyaların əlinde cəmləşir.

1878- ci ildə Viyana’da “Qara xaç” ekstrimist terror təşkilatı təsis edilir. 1896-ci ildə Osmanlı Bankına hücum, Samsun’da 1904-cü il isyanı, 1905-ci ildə Sultan Əbdul Həmidə sui qəsd də

diğər qanlı hadisələr daşnaqlar partiyasının adı ilə bağlıdır. 1897-1914-ci illərdə Osmanlı imperiyasının tarixində ən faciəli dövr hesab olunur. Xarici və daxilə düşmənlərin fəsiləsiz zərbələri altında imperiyanın dağılması artıq göz qabağında idi. I dünya müharibəsi əfəsində Qərb dövlətləri və Rusiya Türkiyə’yi parçalayıp öz aralarında bölmək istəyirdilər. 1913 - cü ildə ABŞ - prezidenti Vudro Vilson, Henri Marqentaunu Türkiyə’yə səfir göndərərək demişdir «tezliklə ondan esər-əlamət qalmayacaq ki, onu Türkiyə adlandırmaq mümkün olsun». Belə bir ağır şəraitdə, 1914-cü ilin noyabrında Türkiyə I dünya müharibəsinə cəlb olundu. Həmin ildə Tiflisdə Rus çarına müraciət edən Ecmədzin katalikosu Gevork dünya müharibəsi nəticəsində işğal olunacaq Türkiyə torpaqlarında erməni dövlətinin yaradılmasını xahiş etmişdir. Rusiyanın xarici işlər nazırı Sazanov isə Qafqaz canışını Voronotsov Dashkov’a vurduğu xüsusi teleqramda ermənilərdən Türklər əleyhinə istifadə etməyi, onlara silah paylamağı tapşırılmışdır. Erməni dəstələri müharibədə Rusiya tərəfindən vuruşurdu. 1914 - cü ilin dekabrında 80 minlik Türk ordusu bir güllə belə atmadan Erzurum cəbhəsindəki Sarıqamış bölgəsində güclü şaxtaya düşdü.

Erməni mənşəli Osmanlı vətəndaşlarının satqınlığı nəticəsində rus ordusu onların hamısını məhv etdi. Bu hadisədən sonra Osmanlı rəhbərlərindən biri olan Telet Paşa erməni icmasının Suriya və Məsoptomiyanın dağlıq hissəsinə köçürülməsi haqqında qanun qəbul etdirdi. (o zaman bu ərazilər Türkiyə’yə daxil idi.) Osmanlı’nın erməni gənərlərindən Andranik Rusların tərəfinə keçdi. Köçürmə qanununa tabi olmayan ermənilər hökumətlə toqquşmalarda və hərəkət boyu yolda 200 min itki verdilər. Yerləşdikləri bölgələrdə isə əhaliyi qırdılar. Buna baxmayaraq ermənilər qurbanlarını hər il çoxaldılar və nəhayət 1,5 milyona çatdırıblar. 1984-cü ildə ABŞ Konqresində “erməni qızdırması” başlayarkən 85 amerikalı alimin problemi araşdırmasından sonra erməni soyqırımının deyil, eslinde Türk gənositinin baş verdiyi ortaya çıxdı. Vaxti ilə İtaliya Xarici İşlər Nazırı Francesko Miti demişdi: “Avropanın Türkiyə’dən nəse alıb, nəse vermək istədiyi vaxt yadına erməni soyqırımını düşür” 1915 - ci ilin evvəlləri Çar Rusiyanın Ordu hissələri manəver edərək Ağrı dağına otub

Iran serhedi boyunca cənubə doğru enir. Mehzi isə bu vaxt Van'da məskunlaşmış erməni əhalisi silahlı qiyam qaldırır. Bu qiyam zamanı müharibə illəri ərzində Ermənilərin ilk dəstələrinin köçürülməsi başlanır. Van vilayətinin qubernatoru [valisi] 20 mart 1915 - ci il tarixli teleqramında silahlı qiyam haqqında məlumat verərək göstərir: “biz belə güman edirik ki, qiyamçıların sayı 200 - den çoxdur. Qiyamın yatırılması üçün cəhd göstəririk” 3 gündən sonra həmin qubernatorun mərkəzə göndərdiyi yeni teleqramda, qiyamın yaxınlıqda yerləşən kəndlərə yayılması göstərilir.

Bir aydan sonra situasiya [durum] ümitsiz vəziyyət alır. Qiyamçılar yolları kəsir, kəndlərə silahlı basqınlar edərək onları ələ keçirirlər. Dinç Türklər qılınca dan keçirilir. Kişilərin ekseriyətinin cəbhələrdə olmasından istifadə edərək qiyamçılar qocaları, körpələri və qadınları məhv edir. Torpaqların boşaldılması siyasəti başlanır. Van'da Türkləri diri-diri kəhriz quyularına basdırıb, daşlarla doldururlar. Amerikan alimi Stenli Şau yazır: “Rusiya'nın Qafqaz korpusu və ora daxil olan könüllü erməni birləşmələri aprelin 28 - de İrevandan çıxıb mayın 14 - de Vana çatır. Onlar 2 gün burada Türklərə qarşı kütləvi terror akti həyata keçirirlər. Onların bu hərəkətlərində təsadüfi və gözənilməz heç bir şey olmamışdır”.

Digər tarixçi Vamu yazır: “1915 - ci ilin aprelində erməni daşnakları Vanı ələ keçirib orada Aram və Varelın komandanlığı ilə erməni qərargahı təsis etmişlər və bölgəni Türklərdən təmizlədikdən sonra Rus qoşun - larını şəhərə buraxmışlar. Daşnakların Van'da tanınmış liderlərindən biri də Osmanlı parlamentinin keçmiş üzvü Pasdermacyan idi. Harro adı ilə tanınan bu şəxs erməni qiyamçıların başında dururdu.

18 may 1915 - ci ildə car II Nikolay Van Ermənilərinin “sədaqətinə” görə onlara təşəkkür edir. Aram Manukyan Van'da Rus qubernatoru təyin edilir. Türkiyə'nin Şərqi Vilayətlərinin, eləcə də Muş'un minlərlə erməni əhalisi yeni erməni dövlətinə axışma başlayır. Onların sıralarında Rusiya həbsxanalarından azad edilmiş erməni məhbusları da az deyildi. 1915 - ci ilin ortalarına doğru Van ətrafında 250 min erməni cəmləşmişdi. İyun ayının əvvəllərində Osmanlı ordusu rus qoşunlarını sıxışdırmağa başladı. Geri çəkilməkdə olan rus qoşunlarını minlərlə erməni

müştəriyə edirdi. Ölü doğulmuş Van dövlətinin erməni sakinləri bununla törətdikləri cinayətlərə görə məsuliyyətdən yaxa qurtarmaya çalışırdılar.

1916 - ci il hərbi kompaniyası dövründə Rus qoşunları 2 istiqamətdə, birinci Bitlis və Muş, ikinci isə Qarsdan Erzuruma qədər olan ərazilərdə uğurlu əməliyyat apardı. Mehzi rusların bu yürüşündə də qarşılarına çıxan hər bir şeyi məhv etməyə hazır olan nizami erməni dəstələri “aktiv” iştirak etmişlər. Bu haqda Şau yazırdı: “ Bu zaman bütün müharibə illəri ərzində ən dəhşətli TÜRK SOYQIRIMI baş vermişdi”. Milyondan artıq Türk kəndlisi öz torpaqlarını tərk etmək məcburiyyətində qaldı. Osmanlı qoşunları ilə Erzincan'a doğru geriye çəkilən dinç Türklər erməni qruplaşmaları tərəfindən tike-tike doğranmışdı. Bu rəqəmin böyüklüyünə artıq təəccüblənmək olmur. Ümumiyyətlə aparılmış son təhqitlərlə sübut olunmuşdur ki, 1915 - ci ildə Osmanlı Türkiyəsində və Azərbaycan'da 2,5 milyon Türk erməni terrorünün qurbanı olmuşdur. 1917 - ci il ərzində rus ordusu Peterburqda baş vermiş inqilab nəticəsində iflic vəziyyətinə düşür. Dekabrın 18 - de Bolşeviklərin Osmanlı İmperiyası ilə Erzincan barışlığı və 03 mart 1918 - ci il Brest - Litovsk müqaviləsinin şərtlərinə görə Türkiyə'nin şərq torpaqları, Qars və Erdehan Osmanlılara qaytarılır.

1918 - ci ilin mayında yeni yaranmış Azərbaycan Xalq Cümhuriyyəti Daşnak - Bolşevik təcavüzü ilə üzbeuz qaldı. İyun ayının 4 - də Osmanlı İmperiyası ilə Azərbaycan Cümhuriyyəti arasında dostluq müqaviləsi imzalandı. Özünün çətin vəziyyətdə olmasına baxmayaraq Türkiyə dövləti qardaş Azərbaycan'a kömək eli uzadır. Türk qoşunları cənubdan Ararat respublikasını otub Bakı'nı daşnaq və ingilislərdən azad etdilər. Lakin Türkiyə ilə Antanta arasında 1918 - ci il oktyabr 30 - da imzalanmış Məndros barışıq müqaviləsinə əsasən Türkiyə qoşunları tezliklə Azərbaycanı tərk etdilər. Bu müqavilə faktiki olaraq Osmanlı imperiyasının varlığına son qoydu. Bu hadisədən istifadə edən erməni silahlı birləşmələri yenidən Anadolu'nun şərqinə, o cümlədən Qars'ı ələ keçirib daha 18 ay sayızsız - həssabsız qırğınlar törətdilər.

Sultan Türkiyəsi ilk dəfə “müttəfiq dövlətlər” arasında 1920 - ci il avqustun 10 - da imzalanmış Sevr müqaviləsinin şərtlərinə görə Anadolu'nun 6

vilayətində erməni dövlətinin yaradılması nezerde tutulurdu. Lakin Sevr müqaviləsi Türkiyə tərəfindən ratifikasiya olunmadı.

Mustafa Kemal Atatürk'ün rəhbərliyi ilə başlamış milli-azadlıq hərəkatı nəticəsində ölkənin parçalanmasının qarşısı alındı, onun bütövlüyü təmin olundu. Onu da qeyd etmək lazımdır ki, siyasi hadisələrin belə inkişafı nəticəsində məqsəd yerinə yetirildi. Erməni dövləti Türkiyə'də deyil, Azərbaycan torpaqlarının hesabına yaradıldı.

XX əsrin əvvəllərində Qərbi Azərbaycanda mövcud olan 962 kənd işğal olundu, 360 mindən çox Azərbaycanlı Türk əhali yurd-yuvalarından didərgin salındı, tarixi adlarımız dəyişdirildi. 1918 – ci ilin martında xalqımıza qarşı dəhşətli soyqırım törədildi, 5 gün ərzində erməni daşnak qüvvələri 17 mindən çox dinç Azəri Türkünü öldürdülər.

1905-1906 ci illər qırğının canlı şahidi və 1918-1919-cu illərdə “məzlum millətin” daşnak qaniçənlərinin Qarabag'da, Zengezur'da, Şuşa'da, Bakı'da və başqa yerlərdə törətdikləri vəhşilikləri unutmayan U.Hacıbəyov o zaman ermənilərin təcavüzkar olduqlarını ilk dəfə mətbuatda elan etmişdi: “Bütün dünya bilsin ki, Qafqaz Cümhuriyyətləri arasında birinci dəfə qılınc çəkən, birinci olaraq qan tökən erməni cümhuriyyəti oldu”

Çar Rusiyası 1828-1920-ci illər arası Cənubi Qafqaza, əsasən Ermənistan və Azərbaycan'a İran və Türkiyə'dən 600 mindən 1 milyona qədər erməni köçürür.

Erməni tarixçisi İshqanyan 1917- ci ildə Peterburqda nəşr olunan “Vestina Kafkaza” jurnalında yazır: “Ermənilər Qafqazın aborigen əhalisi deyil, onlar bu ərazilərə yalnız Rus imperiyası tərəfindən köçürülmüşlər”.

Ermənistan monorepublikası yaratmaq məqsədi ilə Sovet hakimiyyəti illərində Azərbaycan əhalisinin Ermənistan SSR-dən deportasiya edilməsi rəsmi dövlət siyasətinə çevrildi.

1923-cü ildə Dağlıq Qarabag Muxtar Vilayəti təşkil olunarkən orada erməni əhali azlıq təşkil etdiyi halda, 1989- cu ildə 76 % təşkil etmişdir. İbrahim Xəlil xana, Cavad xana, Şeyx Şamilə xəyanət etmiş, Enver Paşa, Cəmal Paşa, Fətəli

xan Xoylu və sair kimi görkəmli şəxsiyyətləri qətlə yetirmiş erməni quldurlarını 1930-1950 - ci illərdə X.Qriqoryanlar, A.Markaryanlar vəz etmişdilər. SSRİ nin müxtəlif ali orqanlarında yuva salmış daşnaklar H.Cavindin, M.Muşvinqin, Y.Cemenzeminlinin, B.Çobanzadə'nin, M. D. Hüseynov'un, R. Axundov'un, H. Hüseynov'un, E. Cavad'ın və başqalarının qətline fitva vermişlər.

SSRİ- Nazirlər Sovetinin 1984-cü il martın 10 da “Ermənistan SSR-dən kolxozçularının və digər Azərbaycan əhalisinin Kur-Araz ovalığına köçürülməsi haqqında” kəskin qərar qəbul etdilər. Bu qərarın hazırlanmasında SSRİ Nazirlər Sovetində fəal fiqurlardan biri olan, daşnak kimi doğulan, Bolşevik kimi yaşayan və satqın kimi ölən A. Mikoyan yaxından iştirak etmişdir. O SSRİ Ali Sovetinin sədri işləyəndə Ermənistan'da “GENOSİDİN” 50 illiyi qeyd edildi, eləcə də “Qarabag komitəsi” açıq fəaliyyətə başladı. Sovet hakimiyyəti illərində Azərbaycan Respublikası müstəqil olmadığı üçün xarici ölkələrlə bir başa eməkdaşlıq edə bilmirdi. Ona görə də hədəf Türkiyə vətəndaşları seçilmişdi.

Bundan sonra Türkiyəyə qarşı erməni terrorçu qrupları yağmurdan sonra yaranan mantırlar kimi artdı. Təkcə 1980-ci illərdə 10-larla “təşkilatlar”, “komandoslar”, qruplar yaradılmışdır.

Bunların arasında “3 oktyabr”, “9 iyun”, “Orli”, “Sentyabr-Fransa”, “ARA”, “Erməni işi” və digər adda təşkilat və qurumlar mövcud idi.

Erməni terrorçuları çox ölkələrdə fəaliyyət göstərirlər, lakin onların bazası Livanda və Beyrut'dadır.

1975 – ci ilin oktyabrında Türkiyə'nin Paris'teki səfəri kəndi arabasında qətlə yetirildi. Bundan iki gün əvvəl Vyanda digər Türk səfəri erməni terrorunun qurbanı olmuşdur.

ABŞ – da fəaliyyət göstərən “erməni konqresi”nin lideri Murad Topalyan'ın hazırladığı plan əsasında “erməni komandosları” Kanada'da və ABŞ-in böyük şəhərlərində çalışan Türk konsullarını, 1977 ci ildə Vatikan'daki Türk konsulunu, 1978 ci ildə İspaniya'da, 1979 cu ildə Fransa'da, 1980 ci ildə İsveçrə'də Türkiyə'nin səfirlerini qətlə yetirmişlər.

1975 ci ildən bu zamana kadar 50 den artıq Türk diplomatlar erməni terrorcularının eli ilə qətlə yetirilmişlər.

Türk vahiməsi Sovyet ideologiyası və coğrafi siyasi xəttinin hər zaman tərkib hissəsi olmuşdur, buna Moskova'da olan erməni lobbisi və erməniperest ehval-ruhiyyəli dairelər güclü təkan vermişlər.

Onlar SSRI rəhbərlərinin kuşqularını inandırıcı edərək bu türlü bir fikrə gəldilər ki, "Azəri Türklərinə güvənmək olmaz, onlar hər zaman kalbən Türkiyə'yə bağlıdırlar.

Pəşəkar araqızışdıran və fitnəkar Zori Balayan SSRI Silahlı qüvvətlərinin Baş qərargahında çıxış edərkən demişdir: "Azərbaycan bir emeliyyət meydanıdır ki, Türkiyə buradan ölkənin güney sınırlarına zərbə indirməyə hazırlanır." Yenidən qurma illərində qondarma Qarabağ duyunu Sovet dövlətinin Türk millətinə qarşı yeritdiyü milli siyasətin davamı idi.

1988 – ci ildən başlayaraq Qarabağı Azərbaycan'dan zorla qoparıb Ermenistan'a birləşdirmək niyyəti ilə başlanan işğalcılıq muharibəsi və etnik təmizləmə siyasəti nəticəsində Azərbaycan ərazisinin 20 % işğal edilmiş, bir milyondan çox Türk doğma yurdundan yuvasından didərgin düşmüş, 30 min nəfər şəhid olmuş, 10 mindən çox asgərimiz əsir olmuş, 8 rayon, 877 şəhər, kənd və kəndə dağıdılmış, qətl edilərək yandırılmışdır.

Artıq 16 ildir ki, Azərbaycan Ermenistan'ın təcavüzündədir. Xeydər Əliyev'in kəndirici "sulh müqaviləsi" hər şeyi bərbad etdi. İnsanları göçmənlük həyatını yaşamaya, şəhətlərin yerdə

kalan kanlarını cəvabsız koymaya, gənclərimizi vətənsiz yaşayaraq onların hər zaman əkonomi problemlərini endişə etdirməyə alıştırdı. Onun hakimiyyəti dövründə hər gün ermənilər tərəfindən asgərlərimiz şəhit olsalar da televiziyonlarda, qəzetələrdə bu konuda hiç bir bilgi verilmədi. Hər konuşmasında "Savaş yok dedi. Sulh müqaviləmiz var, ən yaxın zamanda topraklarımız da geri alacağız" dedi. Aldı mı???? Həyır! İnsanlara əkonomi problemlər yaratdı ölkədə. Düşmənlə savaşabilecek gənclərimizin hepsi əkonomi problemlər üzündən vətəni tərk etdilər. Böyləce unutturdu insanlara QARABAGI! Şimdi bekləyirik. Acaba topraklarımızı kim geri verəcəkdir? Avropa Birliğı mi? Birləşmiş Milletlər mi? ATET mi? ABŞ mi? Hiç birisi! Çünki QARABAG bir TÜRK toprağı! Bir rum və ya erməni toprağı olsaydı həmmə planlar çizərdilər. Geri alardılar.

Tarixən olduğı kimi bu gün də Türkiyə Azərbaycan'ın ən yaxın dostu, böyük qardaşıdır. Hər iki dövlət beynəlxalq miqyasda bir-birini müdafiə edir, dəstək verir. Türkiyə'yə atılan daş Azərbaycan'a atılan daşdır. Hazırda Türkiyə'yə qarşı aparılan siyasət, həmmə Azərbaycan'a qarşı siyasətdir. Onun üçün də Azərbaycan hər zaman BÖYÜK ATATÜRK'ÜN Türkiyə'sinə güvənməli və Türkiyə'ni müdafiə etməlidir.

TÜRK'ÜN TÜRK'TEN BAŞKA DOSTU YOK!
Bir-birimizə güvənərək silahımızı elimizə almanın tam zamanı gəlmişdir!

Tanrı Türk'ü və Türk yurtlarını qorusun!

Milliyetçilər Üzerine Operasyonlar Başlatıldı

■ KURTULUŞ CESURTÜRK

"BOZKURT"un gəçtiğimiz sayısındaki yazımda, Türk toplumu hedef alan "psikoloji harp"ə değinmiştim. Gəçtiğimiz aydan bu yana, operasyonun kapsamını daha iyi kavramamızı sağlayan bazı gelişmelere şahit olduk.

Gördük ki, operasyonun bir kolu Türk milliyetçilerini ve Türk Milliyetçiliğini(Türkçülük) hedef alıyor;

milliyetçiliğı karalamayı və böyləce Türk Milleti'ni milliyetçilikdən və milliyetçi tepkiler verməkdən soğutmayı amaçlıyor. Bu da, milletimizin bilinçaltına "Ne ayıp! Yoksa sizde mi milliyetçisiniz? Milliyetçilik faşistliktir!" mesajı gönderilerek yapılıyor. Hele bir de Hitler'in "Kavgam" kitabını okuduysanız, "kafatasçı" damgasını da yiyorsunuz! Bu operasyonla yapılmak istenen, "milliyetçilik" kavramını ve

milliyetçileri; vatanını, milletini, bayrağını seven herkesi korkulacak bir "canavar" haline getirmektedir.

Bayrak mı astınız? Türkiye Cumhuriyeti ve Türklük üzerine oynanan oyunlara karşı tepkili misiniz?..Peki ya "Kavgam"ı da okudunuz mu?..Öyleyse siz bir faşistsiniz!..Bayrağımıza, milletimize ve devletimize sahip çıkmak faşistlik ise, evet o zaman biz faşistiz! Bu zihniyettekiler, altı temel ilkesinden birincisi "Milliyetçilik" olan en büyük Türk milliyetçisi Mustafa Kemal Atatürk'ü de mi bir "faşist" olarak görüyorlar acaba?..Yoksa onlara göre, Atatürk devrimleri, faşist bir devrim miydi?..Bu mantıkla, Türkiye Cumhuriyeti de faşist temeller üzerine kurulmuştu öyleyse!..İşte örtülü olarak verilmek istenen ana mesaj budur.Bu, bir psikolojik harp operasyonudur.Türk Milleti, bu gibi oyunlara karşı uyanık olmalıdır.

Neymiş efendim, Hitler'in "Kavgam" isimli kitabı en çok satanlar listesindeymiş!..O çarpık ağızını her açtığında Türk'e ve Türkiye Cumhuriyeti'ne küfür eden "Pamukyan"ın kitapları da çok satanlar listesindeydi.O zaman niye sesiniz çıkmıyordu? Hitler'in kitapları sakıncalı da bu herifinkiler sakıncalı değil mi?..Hem "Kavgam" adlı kitap, bu ülkede yeni mi satılıyor? Hayır, yıllardır satılıyor bu kitap...Peki öyleyse bu kitabın satılması neden şimdi gündeme getiriliyor?..Türk milliyetçilerine yönelik operasyon için "bir yerler"den düğmeye basıldı da ondan.Sayın Durmuş Hocaoglu'nun deyişiyle "milli refleksleri kırmak, milli hassasiyetleri kundağında boğmak için iyi bir enstrüman olarak seçilen Kavgam kavgası", medya üzerinden yoğunlaştırılarak yürütülen bu operasyonun bir parçasını oluşturuyor.

Operasyonun diğer bir parçası ise, uğruna canlar verdiğimiz şanlı bayrağımız kullanarak yürütülmekte.Alçakların bayrağımıza yapmış olduğu saldırıya karşı tepki göstermek bile birilerini rahatsız etti! Evet, Türkiye'yi ve Türklüğü yok etme planlarının yapıldığı ve milli egemenliğimizin ayaklar altında çiğnendiği şu dönemde Türk Milleti'nin, tepkisini Türk bayrağı altına girerek ortaya koyması, "Türk" kelimesinden dahi tüyleri diken diken olanları rahatsız etti! Türk

milliyetçiliğinin şahlanmaya başlaması, "mütareke" basınındaki bazı kalemlerin ve mütareke yıllarının "İstanbul Hükümeti"ni aratmayan hükümetimizin Dışişleri bakanının yüreğine korku salmış olmalı ki, "Milliyetçilik akımına kapılmayalım" açıl! klamasını bir ağızdan dile getirme gereği duydular...

Beyinlerini(tabi varsa) emperyalistlere kiralamış bazı etnik özürlü mendeburlar ise, bu milli tepki karşısında, milletimize "pasifizm" önermek ve milleti "faşist" olmakla suçlamak alçaklığı içine düşmüşlerdir.Bunlar, ya milliyetçilikle faşistliği karıştıracak kadar zır cehalet içerisindeler ya da milliyetçilik ile faşizm arasındaki uçurumu bildikleri halde, sırf Türk milliyetçilerini karalamak uğruna bu alçaklığı yapmaktan geri durmuyorlar!

Bayrağını kapıp, memleketin meydanlarını dolduranların "siyasi rant peşinde olduğunu" söyleyenler ve bulduğu her fırsatta Türk'e küfreden "Pamukyan"ın kitaplarını kamu kuruluşlarından toplayan kaymakamımızı linç etme kampanyasını başlatanlar da bu mendeburlar!

Oysa aynı mendeburlar, memleketin meydanlarında pkk çaputlarının dalgalandırılmasını ve gönderlere Barzani paçavrasının çekilmesini kınamamışlardır! Avrupa'dan "özel" olarak Diyarbakır'a getirtilen bir grup insan müsveddesi milletvekilinin, adeta Türkiye Cumhuriyeti'ne meydan okurcasına "Yaşasın apo!" diye slogan atmasına da ses çıkarmamışlardır! Devletimizin ambulanslarının terörist leşlerini taşımak için tahsis edilmesine sessiz kalmışlardır! Fakat bu olanlara sus pus kalanlar, bayrağına sahip çıkanları "faşistlik"le suçlayabilmiş ve "Türk milliyetçiliği akımına kapılmayalım" diyebilmişlerdir!..

İşte, milliyetçiler üzerine başlatılan operasyonun tetikçilerinden biri: Barzani'nin yakın dostu ve iş ortağı İlnur Çevik...

Bu zat, sahibi olduğu New Anatolian(Yeni Anadolu)- Ne demekse! "Türkiyeli"den sonra bir de "Anadolu" çıktı!) gazetesinde yazdığı "Aşırı Sağ Hücreler, Türkiye'nin Kürtlerine Karşı Silahlanıyor" başlıklı

İngilizce haberde, "İç Anadolu'daki ırkçı Türkler'in Kuzey Irak'tan kaçak silah getirdiğini, çok yakında Haymana ve Bala'daki kürtlere saldıracaklarını" iddia ediyor.

İlnur Çevik adlı kürt aşığı, ortaya attığı bu asılsız iddiayla üç kuş birden vurmak istiyor. Birincisi; hedefi saptırarak, Türkiye'deki kürt grupların silahlandığı gerçeğini saklamak, ikincisi; Türkçüler'e çamur atmak ve üçüncüsü ise; Türkiye'de kaos ortamı yaratarak dış müdahaleye açık hale getirmek.

İşte tüm bunlar, Türk milliyetçilerine karşı başlatılan operasyonun birer parçasıdır. Ancak ben bunların, operasyonun henüz ilk aşamaları olduğunu düşünüyorum. Bu operasyonun ileriki aşamaları da olacaktır. Çünkü Türkiye üzerindeki planlarının bir bölümünü AB üzerinden, bir bölümünü de Büyük Ortadoğu Projesi üzerinden yürütenler, bu planlarının önündeki en büyük engelin Türkçüler olacağının da farkındalar. En büyük direnişin bu cepheden geleceğini ve bu cephenin asla pes etmeyeceğini tahmin ediyorlar. Dolayısıyla, milliyetçi akımı iyice palazlanmadan bastırmak ve etkisiz hale getirmek gerekiyor. Bunu da ellerine geçen her fırsatta Türkçüler'e "faşist" damgasını vurarak, onları karalayarak yapacaklar. Aynı zamanda Türkçüler üzerinde "b!öl ve

yönet" taktiğini de uygulamaya çalışacaklar. Bu yüzden, Türkçüler olarak onların eline bu gibi fırsatları vermemeliyiz.

Ayrıca, bu operasyon dahilinde Türkçüler'in arasına bazı "sızdırmalar" da yapılmaya çalışılabilir. Bu gibi aramıza sızan "kurt postuna bürünmüş çakallar", Türkçülük hareketini marjinalleştirmeye, sapkınlaştırmaya ve yolundan çıkarmaya çalışacaklardır. Böylelikle Türkçülük ve Türkçüler, toplumun gözünde "öcü" haline getirilecek, toplumda Türkçüler'e karşı tepkiler doğacak ve en nihayetinde de Türkçülük akımı "kundağında boğulmuş" olacaktır. İşte Türk milliyetçileri üzerine başlatılan operasyonun amacı da budur.

Biz Türkçüler ise, bu olacıklara karşı son derece uyanık olmalı ve akılcı hamlelerle bu operasyonu henüz başındayken bitirmeliyiz. Unutmayalım ki; bu operasyon, milliyetçiliği "marjinal" göstererek Türk toplumunu milliyetçilerle karşı karşıya getirme operasyonudur. Biz ise, Türkçülüğü, topluma doğru tanıtarak bu operasyonu kırabiliriz ve Türkçülüğü toplumun geneline yayabiliriz. İşte o zaman bu yüce millet, esir edilmeye çalışıldığı emperyalizmin zindanlarını yerle bir edecek ve "emperyalizm canavarı"nın karşısına dikilerek ona biz kez daha diz çöktürecektir!

HAK

Hakkımdır elime egemen olmak!
Hakkımdır acun*da buyurgan olmak!
Ve ey millet sen artık şunu bil ki;
Hak hiçbir zaman verilmez, alınır!..
Bu düzen hep böyle gitmez. Yıkılır!

Emre Koşak

ÖLÜMÜNÜN 600. YILDÖNÜMÜNDE EMİR TİMUR VE MİRASI SEMPOZYUMU

Düzenleyen: Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Tarih Bölümü / Fındıklı- İstanbul

Tarih: 26-27 MAYIS 2005

1. Gün 26 MAYIS 2005**1. Oturum**

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Mustafa Kafalı

10:30	Ass. Prof. Juliboy Eltazarov	İki Benzer Türk Büyüğü : Emir Timur ve Atatürk
10:45	Prof. Dr. Bazar Orınbayev	Emir Timur'un Öğütleri
11:00	Öğr. Gör. Şerife Alimova	Management of Amir Temür
11:15	Prof. Dr. Mustafa Kafalı	Timur'un Şahsiyeti
11:30	Doç. Dr. Hayrunnisa Alan	Timurlu Döneminde Hükümranlık Anlayışı
11:45	Dr. Ron Sela	A Reassessment of Amir Timur's Legacy in C. Asia

2. Oturum

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Gülçin Çandarlıoğlu

14:00	Prof. Dr. Osman Sertkaya	Temür Bek'in Toktamış Han'a 1391 de Yapmış Olduğu Seferin Arap ve Uygur Harfli Kitabeleri (Karsakpay Yazıtı)
14:15	Yrd.Doç.Dr. Mustafa Daş	Mareşal Boucicaut'ya Göre Timur
14:30	Yrd. Doç. Dr. Tanju Oral	Timur'un Ölümü, Cenaze Merasimi Ve Vasiyeti (Şerafeddin Ali Yezdi'nin Zafername Adlı Eserine Göre)
14:45	Dr. Musa Şamil Yüksel	Timur, Tarih ve Ibn Haldun

3. Oturum

Oturum Başkanı: Prof. Dr. O. F. Sertkaya

15:35	Prof. Dr. Gülçin Çandarlıoğlu	Ch'en Ch'eng Elçilik Raporu ve Timurlu Tarihi Açısından Önemi
15:50	Yrd. Doç. Dr. Vehbi Günay	XVII. yy. Osmanlı Aydın'ın Timur'a Bakışına Bir Örnek : Evliya Çelebi Seyahatnamesi
16:05	Yrd. Doç. Dr. Abdurrahman Sağırılı	Emir Timur'un Hayatı ve Evlatları Hakkında Mehmed b. Mehmed er-Rumî (Edirneli)'nin <i>Nuhbetu't-tevarih ve 'l-ahbar'</i> ında Verilen Bilgiler
16:20	Öğr. Gör. Enver Bakıyev	Comparative Analysis of Timurids Geneology in Historiography

4. Oturum

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Hüseyin Salman

17:20	Prof. Dr. Hüseyin Salman	Timur'un Batı Anadolu'daki Faaliyetleri
17:35	Öğr. Gör. Metanet Azizgızı	Azerbaycan'da Emir Teymur'u Heyrete Getiren Elince Kalası
17:50	Yrd. Doç. Dr. Ali Sinan Bilgili	Timur Han'ın Azerbaycan Faaliyetleri
18:05	Öğr. Gör. Mahinur Abdullah	The Financial policy of Amir Temur (on basis of present Uzbekistan territory and particularly in Semerkand city)

ÖLÜMÜNÜN 600. YILDÖNÜMÜNDE EMİR TİMUR VE MİRASI SEMPOZYUMU

2. GÜN 27 MAYIS 2005

5. Oturum

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Bek Murat Yoldaşev

09:30	Prof. Dr. Gönül Cantay	Timurlu Dönemi Sanatı ile Erken Osmanlı Dönemi Sanatı Arasındaki İlişkiler
09:45	Prof. Dr. Banu Mahir	Timurlu ve Babürlü Minyatürlerinde Çadır Tipleri
10:00	Doç. Dr. Yaşar Çoruhlu	Timurlu Dönemi Çini ve Seramik Sanatında Hayvan Figürleri
10:15	Yrd. Doç. Dr. Recep Uslu	Osmanlılar ve Timur Arasında İki Müzisyenin Yolculuğu
10:30	Dr. Sevay Atılgan	Kitap Sanatı Açısından Timurlu-Karakoyunlu İlişkileri
10:45	Mim. Claudio Rubini	Samarkand. The City of the Timurid Power

6. Oturum

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Banu Mahir

11:45	Prof. Dr. Bekmurat Yoldaşev	Özbek Edebiyatında Emir Timur'un Çizgileri
12:00	Doç. Dr. Timur Kocaoğlu	Emir Timur'un Değişen Portresi: Zeki Velidi Togan'dan Günümüze Modern Tarihçilerin Timur'u Farklı Yorumları (1912-2005)
12:15	Yrd. Doç. Dr. Zeki Taştan	Türk Edebiyatında Timur'u ele Alan İlk Roman : Dünder Alp, Şarkın En Büyük Hükümdarı Timurlenk (1914)
12:30	Yrd. Doç. Dr. Mehmet Metin Barlık	XVI. yy. Oyun Yazarlarından Chritopher Marlowe'un Gözüyle Timur (1587)

7. Oturum

Oturum Başkanı: Yar. Doç. Dr. Necdet Tosun

14:00	Dr. Celaleddin Z. Mirzaev	Timurids Sayyids of Termez
14:15	Yrd. Doç. Dr. Necdet Tosun	Timur ve Timurlular'ın Tasavvuf Ehli ile Münasebetleri
14.30	Yrd. Doç. Dr. Mehmet Tezcan	Timur Devrinde Din-Devlet İlişkileri ve Timur'un Din Adamlarına Bakışı

Ahmet Ağaoğlu (1869 - 19 Mayıs 1939)

Siyasî alanda Türkçülük fikrini temsil eden Ağaoğlu Ahmet Bey, 1869'da Azerbaycan'ın Şuşa şehrinde doğmuştur. Babası Mirza Hasan Bey, annesi Sarıca Ali adlı Türkmen Obasından Taze hanımdır.

Amcalarının Rusça, Arapça ve Farsça bilmeleri ve ailenin düzenlediği akşam sohbetlerinde metafizik ve ilmî konuların görüşülmesi Ağaoğlu'nun gelişiminde önemli yer tutar. Öğrenimine mahalle mektebinde başlamış ve babasından gizli Rusça dersleri almıştır. Babasının karşı çıkmasına rağmen dayısının desteğini alarak Rus talî mektebine yazılmıştır. O dönemde Şuşa'nın yarısı Türk yarısı Ermenidir. Okul Ermenilerin çoğunlukta olduğu semttedir ve okulda sadece beş Türk çocuğu vardır. Ağaoğlu, Ermenilerin Türk düşmanlıklarını burada görmüş ve yaşamıştır. 1884'de buradaki eğitimini tamamlayarak Realne Uçilişe'ye başlamıştır. Fen bilimlerinin ağırlıklı olduğu okulu başarı ile tamamlamış, 1887'de yüksek öğrenim için Petersburg'a gitmiş, fakat sağlığı nedeni ile geri dönmüştür.

1888'de Paris'te hukuk mektebine başlamış, doğu kavimleri tarihi, Arapça, Acemce ve Türkçe dil derslerine devam etmiştir. Paris'te tanıştığı Cemaleddin Afgani onun İslamiyete ilişkin düşüncelerini etkiledi. Üniversite öğrenciliği sırasında La Nouvelle Revue, Revue Bleu gibi dergilerde yazıları yayımlandı. Ağaoğlu 21 yaşında iken yazarlığa, Fransızca bir makale ile başlamıştır. Bir süre Paris'te gazetecilik de yapan Ağaoğlu 1894'de İstanbul'a gelmiştir. İttihad ve Terakki'nin yayın organı olan Şura-yı Ümmet'e yazılar yazdı. 4 ay sonra Tiflis'e gitmiş, Kafkas gazetesinde yazarlık yapmıştır. Bakü'de Rusça "Kaspy" adlı bir gazetede başyazarlık görevini almıştır. Gazete Azerbaycan Türklerinin hukukunu savunan ve çıkarlarına hizmet eden Rusça bir Türk organı haline getirilmiştir.

"Kaspy" gazetesinin sahibi olan Zeynel Abidin Takiyef Türkçe yayın için uğraşmış ise de 1904 yılında meydana gelen Rus-Japon savaşı sonuna kadar beklemek

zorunda kalmıştır. Savaş sonunda çarlığın yenik düşmesi ile tekrar girişimde bulunmuş, bu sefer başarılı olmuştur. Bütün Kafkasya'da ilk kez günlük Türkçe gazete olan "Hayat" çıkmaya başlamıştır. Hüseyinzade Ali Bey de bu gazetede görev almıştır. Bir yıl sonra Ahmet Ağaoğlu "İrşad" adlı yeni bir gazete çıkarmaya başlamıştır. Aynı zaman diliminde Kafkasya'da Ruslar Azerbaycan'a hakim olunca Sünnî-Şîî anlaşmazlığı başlamıştır. Kafkaslar'daki Türkleri parçalamayı amaçlayan bu düşünceye karşı mücadele etmiştir. 1905'de Bakü'de "fedai" adında gizli bir cemiyet kurmuş, Ermenilere karşı Türklere yaptıkları zulümleri fiili direnişlerle bir dereceye kadar durdurabilmiştir.

1905'de Çar hükümetinin bir nazırlar komitesi kurması üzerine Kazan'dan giden heyete Yusuf Akçura Kafkasya ahalisini temsil edenler içinde ise Ahmet Ağaoğlu, Hüseyinzade Ali, Topçubaşı Meydan Bey seçilmişlerdir. Azerbaycan halkını bu komitede temsil etmiştir. Petrollü topraklar üzerindeki Türk halkını göç ettirme projesini, otuzbeş günlük konuşma sonucu engellemiştir.

1909'da ailesiyle birlikte İstanbul'a dönen Ağaoğlu, II. Meşrutiyet döneminde, dağılan Osmanlı İmparatorluğu'nda milliyetçilik açısından en geç kalan Türklerin, varlıklarını sürdürebilmek için milli şuur kazanmalarının zorunlu olduğu görüşüne, Türkçülük akımına bağlandı. Bu dönemde Ziya Gökalp'le birlikte "Türkleşmek, İslamlaşmak, Muasırlaşmak" biçiminde ifade edilen düşüncenin, daha çok Türkçü ve çağdaşlaşmacı yönüne ağırlık verdi. Ağaoğlu için Türkçülük siyasal bir programdan çok, milletin kurtuluşunu sağlayacak birleşmenin temel kültürel harcı idi. "İslâm Aleminde Kadın" adlı Rusça risalesinde, İslâmın görüşlerinde ilerici olduğunu, Abbasi'nin orta devirlerine kadar bu ilerici hareketin devam ettiğini, daha sonra alimlerin ve şeyhlerin menfaatperestlikleri yüzünden gerilediğini ve çöktüğünü iddia etmektedir.

1911'de Türk Ocağı'nın kurucuları arasında yer aldı. Cemiyetin yayın organı Türk Yurdu

dergisinde yayımladığı "Türk Alemi", "Osmanlı İnkılabının Şarktaki Tesirâtı", "İslam'da Davayı Milliyet" gibi yazı dizileri ilgi uyandırdı. Babanzade Ahmed Naim ve Süleyman Nazif gibi İslamcı ve Osmanlıcı yazarlarla girdiği tartışmada Türkçülükle İslam'ın çelişmediğini kanıtlamaya çalıştı. Darülfunun'da Rus dili ve Türk tarihi hocalığı yapmaya başladı. 1914'te Afyonkarahisar mebusluğuna seçildi. 1915'te İttihat ve Terakki'nin genel merkez üyesi oldu. 1917 Ekim Devrimi'nden sonra Kafkas orduları siyasi müşaviri olarak Rusya'ya gitti. Geri döndüğünde İngilizler tarafından tutuklandı ve Malta'ya sürüldü.

1921'de serbest bırakılınca Anadolu'ya geçen Ağaoğlu Ankara Hükümetince Matbuat Umum Müdürlüğü görevine getirildi. 1930'da Cumhuriyetçi Serbest Fırka'nın kuruluşuna katıldı. Partinin programı ve tüzüğünün oluşturulmasına

önemli katkısı oldu. Serbest Fırka kendisini feshedince çoğu kurucuların aksine eski partisine dönmedi.

Cumhuriyet döneminde gerek CHP içindeki tutumunda, gerekse Kadro hareketini temsil eden Şevket Süreyya Aydemir ile girdiği tartışmada, Ağaoğlu'nun batılı parlamenter düzene yakınlığı ve "bütüncü" toplumsal anlayışlara karşı, Batılı anlamda birey özgürlüğüne dayalı toplumsal ve iktisadi görüşleri ağırlık kazanmıştır. Gazete yazılarını topladığı "Devlet ve Fert" (1933) adlı kitabı ve bir ütopya denemesi olan "Serbest İnsanlar Ülkesinde" (1930) bu açıdan önem taşır. 19 Mayıs 1939'da İstanbul'da öldü.

YOLLARIN SONU

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden
Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize.
Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden
İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönlümde acısı yanıkların...
Ordularla yenilmez bir gayiz var kanımda.
Dün benimle birlikte gelen tanıdıkların
Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

Yufka yüreklilerle çetin yollar aşılmaz;
Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağı'na.
Halbuki yoldaşını bırakıp dönenlerin
Değişilir topu da bir sokak kaltağına.

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır...
Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların.
Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır
Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgarı!
Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay!
Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları,
Düştüğü yer uzakta dilek adlı bir saray.

O sarayda bulunca Tanrı'laşan erleri
Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek.
Hepsi sussa da "Kür Şad" uzatarak elini:
"Hoş geldin oğlu ATSIZ, kutlu olsun" diyecek.

ATSIZ

Elbirliğine Çağrı

Ey Türk ! Uyan. Uyumak zamanı değil. Sen, birinci dünya savaşından sonra, yurdunu işgal eden, namusuna, canına, malına, mukaddesatına tecavüz eden düşmana karşı silaha sarılıp, savaştın. Savaşı kazandın.

Devletine Türk adını koydun. Kan ve can pahasına sahip olunan vatanın yönetimi Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün emin ellerinde olduğundan sen günlük işlerine döndün. Çünkü; Atatürk, kurtarıcı başbuğun, yol gösterici rehberindi. O hayattayken her şey senin için, senin adınla ve sana göre yapıliyordu. Sen bu rahatlık içerisinde, devlet ve siyaset hayatıyla ilgilenmedin. Ticareti eskiden beri sevmezsın. Çiftçi oldun, küçük esnaf oldun, memur oldun, işçi oldun.

Sen bunlarla oyalanırken memleketin siyasetine, bürokrasisine, ticaretine, yer altı ve yer üstü her türlü gücüne senin gibi görünüp senden olmayanlar hakim oldu. Ve bu grup senin devletine de vatanına da ortak olduğunu ilan ettiler. Yetmedi!

Son yirmi yıldır ise ırkçı-bölücü kürt hareketi ile savaştın. Savaşı kazandın. Ama her zamanki gibi masa başında kaybettirdiler.

Türk'ü yok etmeye, geldiği Asya Bozkırlarına geri göndermeye yemin etmiş, batılı haçlı ittifakı ile onların finansörü siyonistler; kan ve can vererek aldığı Kıbrıs'ı senden almak için türlü oyunlar yaptılar. Aynı ittifak; Kerkük'teki Türkmenleri yok etmek için başka oyunlar peşinde. Aynı şer ittifakının maşaları sana Türkiye'yi mezar yapmaya hazırlanıyor. Eski DEP'li milletvekilleri tahliye oldu, İmralı'daki kukla başının tahliyesi yakındır.

Şer ittifakının kuklalarının isteklerinin sonu ve sınırı yoktur. "Ana dilde yayın" onları tatmin etmez.

Türkiye'yi aileden yeminli Türk düşmanı çeteleler yönlendiriyor. Artık bu durumda, gaflet ve dalaletten bahsetmeye gerek yok.

Basının hali malum. Ülkende köşe başları AB muhipleri, Amerikan mandacıları, Türk'e ait her ne var ise küçümseyen, hor gören soy özürülüler tarafından işgal edilmiş. Çocuğunun beynini kuyruğu dışarıda misyoner papazlar yıkar olmuş.

Ey Türk unutma; üzerinde yaşadığın bu Anadolu coğrafyası bir milletler mezarlığıdır. Hititler, Asurlular, Firigler, Urartular, Lidyalılar, Ermeniler, Rumlar yok olup gittiler. Son ikisini biz Anadolu'dan sürdük. Şimdi de şer ittifakının maşaları olarak etnik kimlikleri ile ortaya çıkanlar bu devletin tek ve gerçek sahibi biz Türkleri Anadolu milletler mezarlığına gömmek için harekete geçtiler.

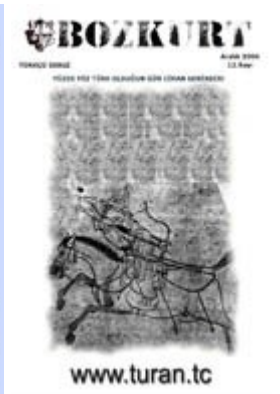
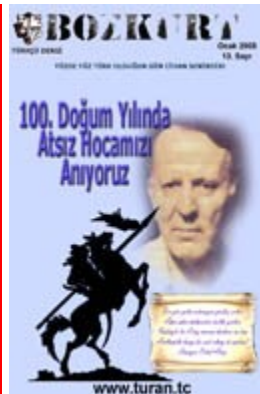
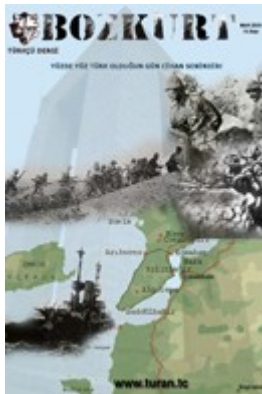
Ve sen hala uyuyorsun. **İlla tehlike senin kapına gelip, evinden eşini, oğlunu kızını, malını, canını alınca mı uyanacaksın.** Sen hala, **ev, araba, yazlık** almak peşinde koşmaya devam et. Yarın hepsini senin elinden alacaklar. **Çoluğunu çocuğunu kendilerine uşak yapacaklar...**

Ey Türk; titre ve kendine dön. Önce kendin uyan. Sonra, çevrendeki uyuyanları uyandır. **Ve uyananlar, birleşin. El birliği, iş birliği yapın. Teşkilatlanın. Ya da mevcut teşkilatlar içinde size uygun olanlara katılın.** Türk'ün Türk'ten başka dostu olmadığını unutma. Türk vatanında gayrı Türk milliyetçiliği yaparak nihai hedefleri olan Sevri gerçekleştirmek üzere kendi dillerinde yayın hakkı, eğitim isteyen maşaları ve o maşaları tutan elleri unutma. Bunlara karşı da uyanık ol.

İlkemiz: Her şey Türk için, Türk'e göre ve Türk tarafından.

www.elbirligidernegi.org

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ BOZKURT OKU ! ÇOĞALT ! OKUT ! TANIT

www.turan.tc

19 MAYIS

Atatürk milli mücadeleyi kendi kaleminden anlattığı Nutuk'a **“1919 senesi Mayısının 19’uncu günü Samsun’a çıktım”** sözleri ile başlar. Yani 19 Mayıs milli mücadelenin başlangıcı, Türk milletinin kaderinin yeniden yazılmaya başladığı tarihtir.

O günü Atatürk nutkunda şöyle anlatmaktadır : "1919 yılı Mayıs'ının 19'uncu günü Samsun'a çıktım. Genel durum ve manzara : Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu durum, Dünya Savaşı'nda yenilmiş, Osmanlı ordusu her tarafta zedelenmiş, Şartları ağır bir ateşkes Antlaşması imzalamış, Büyük Harbin uzun yılları boyunca, **millet yorgun ve fakir bir halde**. Milleti ve memleketi Dünya Savaşı'na sokanlar, kendi hayatları endişesine düşerek memleketten kaçmışlar. Saltanat ve hilafet makamında bulunan Vahdettin, soysuzlaşmış, şahsını ve yalnız tahtını emniyete alabileceğini hayal ettiği alçakça tedbirler araştırmakta. **Damat Ferit Paşa'nın başkanlığındaki hükümet aciz, haysiyetsiz, korkak, yalnız Padişahın iradesine tabi ve onunla beraber şahıslarını koruyabilecek herhangi bir duruma razı**, Ordunun elinde silahları ve cephanesi

alınmış ve alınmakta. İtilaf Devletleri, ateşkes Antlaşmasının hükümlerine uymağa lüzum görmüyorlar. Birer vesileyle itilaf donanmaları ve askerleri İstanbul'da Adana vilayeti Fransızlar, Urfa, Maraş, Gaziantep İngilizler tarafından işgal edilmiş. Antalya ve Konya'da İtalya askeri birlikleri, Merzifon ve Samsun'da İngiliz askerleri bulunuyor. **Her tarafta yabancı subay ve memurlar ve ajanlar faaliyette.** Nihayet başlangıç kabul ettiğimiz tarihten dört gün önce 15 Mayıs 1919'da itilaf Devletleri'nin uygun görmesiyle Yunan ordusu İzmir'e çıkartılıyor. **Bundan başka, memleketin her tarafından Hıristiyan azınlıklar gizli, açık milli emel ve maksatlarını gerçekleştirmeye, devletin bir an evvel çökmesine, çalışıyorlardı."**

1919 şartlarının çoğu günümüzde tekerrür etmiştir. Milletimiz yoksuldur , zamanımızın Galata bankerleri tarafından midesinden başka bir şey düşünemez hale getirilmiştir. Başımızda Damat Ferit hükümetinden farksız bir hükümet Avrupa'nın bütün isteklerine boyun eğmektedir. Gavurcuklar bu kez ülkemizi orduları ile değil sermayeleri ile işgal etmiş durumdadır, milli değerlerimiz yok pahasına satılmaktadır. Memleketimiz de yabancı istihbarat kurumları ve sivil uzantılarının çalışmaları hat safhaya ulaşmıştır. Gayrı Türk unsurlar gizli, açık milli emel ve maksatlarını gerçekleştirmeye , devleti temelinden dinamitlemeye çalışmaktadır.

Hal böyleyken Türk evladına Mehmet Emin Yurdakul'un

Ben bir Türküm, dinim, cinsim uludur.
Sinem, özüm ateş ile doludur.
İnsan olan vatanının kuludur.
Türk evladı evde durmaz, giderim.

Dizelerinde en güzel şekilde ifade ettiği gibi dert yanıp ağlaşmaşmak dğeil Türklük aşkı ile milli cephede çarpışmak düşer. Sen de bizimle olursan bir kişi fazla olacağız !

Bozkurt Ekibi